

လူ့ဘဝ လူ့လောကအမြင် ဦးအေးမောင်

designed by tin htoon

လူ့ဘဝ လူ့လောကအမြင် ဦးအေးမောင်

ISBN 9789997137562

9 SUAM4

789997 137562

MMK9,000.00

လူ့ဘဝ
လူ့လောကအမြင်
ဦးအေးမောင်

စာတိုလေးစုံခြုံစုံ ၂၀၂၅

လူ့ဘဝ လူ့လောကအပြင်၊ ဦးအေးမောင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တင်ထွက်

စာမျက်နှာ ၂၄၀ မျက်နှာ၊ ၁၄.၅ စင်တီမီ x ၂၀.၇ စင်တီမီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇူလိုင်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၉၊ ရန်အောင်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်

[ပထမအကြိမ်-၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ရန်အောင်စာပေ]

မာတိကာ

- ထုတ်ဝေသူ၏စကားဦး (ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က) ၃
- ၁။ သိပ္ပံနယ်လွန် လောကအမြင် ၈
- ၂။ ဒဿနိကဗေဒ လေ့လာခြင်း၏အကျိုး ၁၄
- ၃။ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်မှု ၂၃
- ၄။ သိမှုပြင်ပလောကနှင့် အမှန်တရား ၃၃
- ၅။ သိမှု၏သဘာဝ ၄၄
- ၆။ သတ္တလောကနှင့် ဦးတည်ချက် ၅၃
- ၇။ ဦးတည်ချက်နှင့် အကြောင်းခံ ၆၀
- ၈။ ဦးတည်ချက်နှင့် အပြုအမူ ၆၅
- ၉။ သဘာဝဓမ္မ၏ ဦးတည်ချက် ၇၀
- ၁၀။ လူ၏သဘာဝဓမ္မ ၇၇
- ၁၁။ စိတ် ၈၇
- ၁၂။ စိတ်နှင့်ကိုယ် ၁၀၄

၁၃။ လူ၏လွတ်လပ်မှု	၁၁၄
၁၄။ ပကတိအရှိတရား	၁၃၉
၁၅။ ရုပ်ဝါဒ	၁၅၆
၁၆။ စိတ်ဝါဒ	၁၇၃
၁၇။ လူ့သမိုင်းနှင့် လူ၏တိုးတက်မှု	၁၈၉
၁၈။ သုခဘုံလော၊ ဒုက္ခဘုံလော	၂၀၇
၁၉။ အရှေ့တိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်း လောကအမြင်	၂၂၅
- ဦးအေးမောင် ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၂၃၉

ထုတ်ဝေသူ၏ စကားဦး
(ဒုတိယ အကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က)

လူဟာ ဘဝကို ဘယ်လိုနားလည်သလဲ။
လူ့ရဲ့ဘဝပန်းတိုင်နဲ့ ဘဝရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲ။
လူဟာ ဘဝထဲကနေ ဘာကိုလိုချင်တာလဲ။
လူဟာ ဘဝမှာ ဘာကိုရှာနေတာလဲ။
အချုပ်စကားဆိုရရင် လူဆိုတာ ဘာလဲ။

အထက်ပါ မေးခွန်းတွေဟာ လူတွေ- အထူးသဖြင့် ဘဝကို လေး
လေးနက်နက် ခံယူဆောက်တည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝခိုင်လုံတဲ့ လမ်း
ကြောင်းအတိုင်း ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းသွားလိုသူတွေကို အထူး
တလည် နှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ မေးခွန်းတွေဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း Homo sapiens လို့ခေါ်ဝေါ်တဲ့ သတ္တဝါအနွယ်၊ တစ်နည်း
အားဖြင့် အသိဉာဏ်ကို ချင့်ချိန်စေစားနိုင်စွမ်းကြတဲ့ သမိုင်းဦး လူ
သတ္တဝါတွေကနေ ဒီကနေ့ သတင်းနည်းပညာ အင်တာနက်ခေတ်
လူသားတွေအထိ လူ့ဖြစ်တည်မှု (ဝါ) လူ့သဘာဝ လူ့လောကကို လေ့
လာစူးစမ်းနေကြရဆဲပါပဲ။ လူ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်မှာ လူ့ဘဝ လူ့
လောကအပေါ် အကွဲကွဲအပြားပြား ရှုမြင်ကြတဲ့ ဒဿနအဆောက်အဦ

mgyoe.com

ပေါင်း အရာအထောင်လည်း ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ အခုခါမှာ လည်း ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေဆဲပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လူသားမျိုးနွယ်ဟာ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ညီညာဖြူဖြူ လက်ခံနိုင်ယူစကောင်းတဲ့ လူ့ဘဝ လူ့လောကရုပ်ပုံလွှာတစ်ရပ်ကို ခုချိန် ခါထိ အပြီးသတ် ပုံဖော်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အထက်ပါမေးခွန်းတွေဟာ ဒဿနသမားတွေတချို့က 'bad questions' လို့ ကင်ပွန်းတပ်ရတဲ့ထိတိုင်အောင် လူသားမျိုးနွယ်ကို တွေ့ဝေ စေခဲ့ပါတယ်။

သာဓကအားဖြင့် အရှိတရား (ontological reality) နဲ့ပတ်သက် ပြီး နားလည်ခံယူကြပုံကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။ လူ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက် လုံးမှာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသမျှ ဒဿနအဆောက်အဦတွေကို အရှိ တရားဆိုင်ရာ ခံယူချက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ယေဘုယျအားဖြင့် နှစ်မျိုးနှစ်စား ပဲ တွေ့ရပါတယ်။ တစ်မျိုးက အရှိတရား (ဝါ) လူ့ဘဝ လူ့လောက/ အတ္တကို အစဉ်မြဲတဲ့တရားလို့ယူတဲ့ အစဉ်မြဲဝါဒ (eternalism) အောက် မှာ ခိုလှုံပြီး အခြားတစ်မျိုးက အရှိတရား (ဝါ) လူ့ဘဝ လူ့လောက/ အတ္တဟာ အကန့်အသတ်အားဖြင့်သာ တည်တယ်လို့ယူတဲ့ ဘဝပြတ် ဝါဒ (nihilism) ကို ဖက်တွယ်ပါတယ်။ အဲဒီဝါဒတွေကနေတစ်ဆင့် မတူခြားနားတဲ့ စာရိတ္တဗေဒတွေကိုလည်း ထွက်ပေါ်လာစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ သတိပြုမိနိုင်စရာရှိတာက မျက်မှောက်ကမ္ဘာဟာ အစဉ်အမြဲဝါဒကြီးစိုးမင်းမှုတဲ့ ခေတ်ကာလကို ဖြတ်သန်းနေတာမို့ အတ္တ မာနတံခွန်ဟူတဲ့ လောကစည်းစိမ်ခံစားရေးဝါဒီ (conceited hedonist) တွေ ခြေချင်းလိမ်ရာ အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အကြောင်းတရား (cause) နဲ့ လက္ခဏာ (symptom) ကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ရမှာကတော့ အရေးကြီးပါလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် လူ့ဘဝ လူ့လောကရဲ့ ပကတိသဘာဝမှန်ကို လေ့ လာစူးစမ်းတာဟာ လူသားဆန်တဲ့လူတွေ တိုးပွားများပြားလာမှုသို့ ရှေးရှုစေပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် လူဟာ မတူခြားနားတဲ့ ဒဿနအဆောက်အဦတွေကြား

မှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်ရစေဦးတော့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ မွေးရာပါ အထုံဗီဇနဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးရှိတဲ့ သတ္တဝါဖြစ်တာမို့ လူ့ဘဝ လူ့လောကကို တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တဲ့အလုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝပေးအလုပ် ဖြစ်ချိမ့်ပါမယ်။ အဲဒီတွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှုကိုယ်နှိုက်က လူကို အဟိတ် တိရစ္ဆာန်နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း ကတ္တားခြားသွားစေတဲ့အချက် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်တို့ ရန်အောင်စာပေက ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေတဲ့ 'လူ့ဘဝ လူ့လောကအမြင်' ကျမ်းစာဟာ ဘဝကို အလေးနက်ထားပြီး လူမည်ကာ မတ္တအဖြစ်ကနေ ရုန်းထွက်လိုတဲ့ ဆန္ဒဒွိပါဒ်ကို တင်ဆောင်ထားသူတွေ အတွက် ဆရာကြီးဦးအေးမောင်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုတစ်ရပ် လို့ ဆိုရဖွယ်ရှိပါတယ်။ ဒီကျမ်းမှာ ဆရာကြီးက ဒဿနပညာရပ်ရဲ့ အကိုင်းအခက်ငါးခုထဲက အထူးသဖြင့် ယုတ္တိဗေဒ၊ တက္ကဗေဒ၊ ရှိမှုဗေဒနဲ့ သိမှုဗေဒရှုထောင့်တွေကနေပြီး လူ့ဘဝ လူ့လောကကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာစူးစမ်းပြထားပါတယ်။ လူ့သမိုင်းမှာ ထွန်းကားဖူးတဲ့ ပညာရှင်တွေရဲ့အမြင်တွေကိုပါ တစ်သင်းတစ်ပင်းတည်း စုရုံးထည့်သွင်းပြီး ချင့်ချိန်နှိုင်းဆပြပါသေးတယ်။ ဆရာကြီးဟာ လူ့ဘဝ လူ့လောက နဲ့ပတ်သက်သမျှ ဆင်ခြင်တွေးခေါ်စရာ အခြေခံသဘောတရားတွေကို ဒီကျမ်းငယ်ထဲမှာ စုံစုံလင်လင်ပါဝင်အောင် ဂရုဓမ္မပြုထားတာကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိရပါတယ်။ သာဓကအားဖြင့် ဒီကျမ်းငယ်ကို ရေးသားစဉ် အခါက 'development = ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု' ဆိုင်ရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောဆိုဆော်သြမှုတွေဟာ ခုချိန်ခါလို သောသောမည်နိုင်သေးပေမဲ့ ဆရာကြီးက 'လူ့သမိုင်းနှင့် လူတို့၏တိုးတက်မှု' ဆိုပြီး အတွေးဖြန့်ဖြစ်အောင် ဖြန့်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကိစ္စရပ်ကို ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်နေကြသူတွေ အလေးတယူ ဖတ်ရှု ဆင်ခြင်ကြည့်သင့်တဲ့ ရေးသားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ရန်အောင်စာပေအနေနဲ့ ဆရာကြီး ဦးအေးမောင်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို အမှတ်တရ ပြောစရာရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဒီ 'လူ့ဘဝ လူ့လောကအမြင်' စာအုပ်ရဲ့ လက်ရေးစာမူကြမ်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း

၃၀ ကျော်ခန့်က ရေးသားပြီးထားခဲ့ပေမဲ့ ၂၀၀၀-၂၀၀၁ ခုနှစ်တွေကျမှ ကျွန်ုပ်တို့၏စာပေက နှစ်တွဲခွဲပြီး ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ၂၀၀၀-၂၀၀၁ ခုနှစ်တွေဟာ ဆရာကြီး ဦးအေးမောင် လူ့ဘဝ လူ့လောကမှာ နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးခုနှစ်တွေဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိတုန်း တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ ဒီကျမ်းငယ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ စာရေးသူဆရာကြီးခမျာမှာတော့ မိမိရေးသားတဲ့ စာတစ်အုပ်ရယ်လို့တောင် မှတ်သိမှုမရှိနိုင်လောက်အောင် အဲဒီတုန်းက ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးရွားနေခဲ့ပါပြီ။

ရန်အောင်စာပေ

၁

သိပ္ပံပညာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုခေတ်လူတို့သည် ရှေးက ထက်ပို၍ အသက်ရှည်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် အသက်ရှည်မှု သည် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကောင်းပါသလော၊ ကောင်းလျှင် အဘယ် ကြောင့် ကောင်းပါသနည်းဟု မေးပါက သိပ္ပံဆရာသည် ခပ် မဆိတ် နေပေလိမ့်မည်။

သိပ္ပံနယ်လွန် လောကအမြင်

လူသည် မိမိ မသိနားမလည်သော အကြောင်းအရာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်လိုသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ဤသဘာဝစိတ်သည် လူတို့၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီကြချေ။ များစွာသောလူတို့၏ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုသည် မိမိတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ အတွေ့အကြုံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အဖြစ်အပျက်များ၌ ပြီးဆုံး၏။ အချို့လူတို့သည် ပြင်ပလောကကြီး၏ အကြောင်းအရာများ၌ စိတ်ဝင်စား၍ ယင်းတို့ကို နှိုက်ချွတ်လေ့လာရာမှ သိပ္ပံပညာ ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားလာရသည်။ အချို့လူများမှာကား သိပ္ပံပညာ နယ်နိမိတ်ကိုလွန်၍ စကြဝဠာထဲရှိ လူသား၏ မူလဘူတ၊ နေရာကဏ္ဍ၊ ဦးတည်ချက် စသည်တို့ကို နက်နက်နဲနဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာမှ ဖီလိုဆိုဖီ(ဝါ) ဒဿနိကပညာ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ထိုသို့ ဒဿနိကဗေဒသည် မူလကနဦးက စူးစမ်းဆင်ခြင်လိုသော လူ့သဘာဝစိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာ၍ ယခု ၂၀ ရာစုခေတ်၌မူ လူတို့အား ၎င်းဆွဲဆောင်နေခြင်းမှာ လူ့လောကကို သံသယစိတ် လွှမ်းမိုးနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ယနေ့ ကမ္ဘာလူသားတို့၏ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးစနစ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဘာသာအယူဝါဒ စသော များစွာသော အကြောင်းကိစ္စတို့၌ စိတ်မတင်မကျ ဇေဝေဝါဖြစ်နေကြ၏။ ထိုသို့သော သံသယစိတ်အားကြီးမှုသည် တိုင်းပြည်တိုင်းလိုလို၌ လူအများ စိတ်ဝမ်းကွဲကြ၍ ကမ္ဘာကြီး မငြိမ်မသက်

ဖြစ်နေခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ဆရာသမား၊ လူကြီးမိဘ၊ ရဟန်းဘုန်းတော်ကြီးတို့ကို ဦးထိပ်ထားသော ရှေးအခါက အစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်များသည် လူတို့ကိုစိုးမိုး၍ လူတို့၏ခံယူချက်များသည် ခိုင်မာပြတ်သား၏။ ယခုအခါမူ ထိုသမားရိုးကျ ရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ဩဇာတိက္ကမကျဆင်း၍ လူတို့သည် သူတို့၏စကားကို လက်မခံဘဲ စောကြောဝေဖန်နေကြလေပြီ။

အချို့က ယခုခေတ်တွင် အလွန်တိုးတက်နေသော သိပ္ပံပညာကို အားကိုးကြ၏။ မှန်၏။ သိပ္ပံပညာ၏ခံယူချက်များမှာ အခြားအသိပညာနယ်မှ အစဉ်အလာ ခံယူချက်များနှင့်စာသော် ယေဘုယျအားဖြင့် အတန် တိကျခိုင်မာ၍ သံသယဝင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် သိပ္ပံနည်း စူးစမ်းလေ့လာမှုသည် ဟာကွက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များနှင့် ရောပြွမ်းနေရကား ကျွန်ုပ်တို့၏ပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်အပ်ချေ။ စင်စစ် သိပ္ပံနယ်၌ မတိကျ မပြတ်သားဘဲ သိပ္ပံဆရာတို့ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော အကြောင်းအချက်များ ရှိ၏။ ယခုအခါ သိပ္ပံပညာ၏ မူလဘူတခံယူချက်များသည် ရှေးကကဲ့သို့ အခြေမခိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားစပြုလျက်ရှိပေသည်။ ထိုခံယူချက်များကို ဆန်းစစ်ရာ၌ သိပ္ပံဆရာသည် သိပ္ပံနယ်ကိုလွန်၍ ဒဿနိကနယ်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ သို့ဖြစ်၍ အက်ဒိန်တန်၊ အိုင်စတိုင်း စသော သိပ္ပံဆရာတို့၏ စာအုပ်များသည် ဒဿနိကအတွေးအခေါ်စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။

သိပ္ပံပညာသည် နယ်နိမိတ် ကန့်သတ်ချက်ရှိ၏။ လူ့ဘဝ လူ့လောက အကြောင်းအရာများသည် သိပ္ပံနည်းဖြင့် စူးစမ်း၍ မရအပ်သောကြောင့် သိပ္ပံပညာက ပယ်ထား၏။ ၎င်းတို့သည် သိပ္ပံနယ်၌ အကျုံးမဝင်ဘဲ ဒဿနိကဆရာ၏ ဉာဏ်ကျက်စားစရာဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာသည် ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းမရှိသည့်အပြင် လူတို့၏ ဦးနှောက်ခြောက်စေမည့် ပြဿနာအသစ်များကို ဖန်တီးပေးလျက်ရှိ၏။ လူ့ဘဝ လူ့လောကကို လူတို့သိရှိနားလည်မှုနှင့် သိပ္ပံပညာက ရုပ်လောကကို အောင်မြင်မှုမှာ အတိုင်းမသိ ကွာဟ

နေသောကြောင့် သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုအကျိုးအပြစ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန် ပြဿနာပေါ်လျက်ရှိပေပြီ။

သိပ္ပံဆရာ၏ လုပ်ငန်းမှာ ရုပ်လောကကို စူးစမ်းလေ့လာရန်ဖြစ်၍ စင်စစ် သိပ္ပံပညာသည် လူသား၏ ရုပ်ဘဝဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် လက်နက်မျှသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဘဝတိုးတက်မှုသည် လူတို့၏ အဓိကပန်းတိုင်မဟုတ်ချေ။ လူ့ဘဝ၏ ဦးတည်ချက်ကား အဘယ်နည်း။ အမှန်တရားကို မည်သို့ သိမြင်နိုင်ပါသနည်း။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အကောင်းအဆိုးကို မည်သို့ခွဲခြားရပါမည်နည်း။ ဤကဲ့သို့သော လူ့ဘဝပြဿနာများအတွက် သိပ္ပံပညာသည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးနိုင်ချေ။ သိပ္ပံဆရာတို့အား သူတို့တီထွင်ထားသော အဏုမြူပုံကို စစ်တိုက်ရာ၌ သုံးရန် သင့်၊ မသင့် မေးပါက မည်သည့်အဖြေကိုမျှ ရရှိမည်မဟုတ်ချေ။ သိပ္ပံပညာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုခေတ်လူတို့သည် ရှေးကထက်ပို၍ အသက်ရှည်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် အသက်ရှည်မှုသည် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကောင်းပါသလော၊ ကောင်းလျှင် အဘယ်ကြောင့် ကောင်းပါသနည်း ဟု မေးပါက သိပ္ပံဆရာသည် ခပ်မဆိတ်နေပေလိမ့်မည်။

လူသည် အသက်ရှင်နေရုံနှင့်မပြီးဘဲ ခံစားချက်၊ မျှော်မှန်းချက်၊ တောင့်တချက်စသော စိတ်ပိုင်းလက္ခဏာအင်္ဂါများလည်းရှိပေရာ ထိုစိတ်စေတသိက်များအပေါ်၌ အခြေပြုသောအတွေးအခေါ်များနှင့် မကင်းနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အတွေးအခေါ်နယ်ပယ်ထဲသို့ရောက်၍ သိပ္ပံပညာက မျက်ကွယ်ပြုထားသော လူ့ဘဝပြဿနာများကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြ၏။ စင်စစ် လူတိုင်းလိုပင် လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကအပေါ်၌ အမြင်တစ်မျိုးမျိုး ရှိစမြဲဖြစ်၏။ အချို့တို့က မိမိတို့၌ ယုံကြည်ချက် ဘာတစ်ခုမှမရှိဟုဆိုကာ ဒဿနိကဗေဒနှင့် တွေးခေါ်ရှင်များကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏အမြင်သည် လောကကြီးမှာ အစီအစဉ်၊ အကြောင်းအကျိုးမရှိဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေသည် ဟူသော ခံယူချက်မှ ပေါက်ဖွားလာရကား သူတို့သည်လည်း အတွေးအခေါ်နယ်မှ မလွတ်ထွက်နိုင်ချေ။

သာမန်လူတို့၏ လောကအမြင်သည် အသိဉာဏ်ကင်း၍ ဒဿနိက

ဆရာ၏ လောကအမြင်သည် အသိပညာနှင့်ယှဉ်သောအမြင်ဖြစ်၏။ ဒဿနိကဗေဒဟု ကျွန်ုပ်တို့ခေါ်ဆိုသော ဖီလိုဆိုဖီသည် ရှေးဂရိစကားမှ ဆင်းသက်လာ၍ 'ပညာကို မြတ်နိုးမှု' ဟူသောအနက်ကို ဟော၏။ ဂရိ တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီး ဆော့ကရေးတီးက မိမိမှာ ပညာမရှိပါ။ သို့ရာတွင် မိမိသည် ပညာကို ချစ်မြတ်နိုးသောသူ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုဖူး၏။ ဤနေရာ၌ သူ ဆိုလိုသောပညာမှာ လူအများနားလည်သော ပညာမဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပာယ် နက်နဲကျယ်ဝန်းသော ပညာဖြစ်ကြောင်း သတိပြုရ၏။

အချို့က ဖီလိုဆိုဖီသည် အသိပညာအားလုံးကို စုစည်းထားသော ပညာပေါင်းချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ဆိုကြ၏။ သိပ္ပံပညာရပ်များသည် လောကဓာတ်ကို ပိုင်းခြား၍ တစ်ကဏ္ဍစီ လေ့လာသော ပညာများဖြစ်ပေရာ ယင်းတို့ကို စုပေါင်း၍ သတ္တုချကြည့်ပါက မှန်ကန်သော လောကအမြင်ကို ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ ဤသည်မှာ သိပ္ပံပညာကို အလွန်အထင်ကြီးသော ၁၉ ရာစုခေတ်က လူတို့ လက်ခံခဲ့သောအယူဖြစ်၍ ယနေ့ပညာရှင်တို့ကမူ ထိုသို့ မယူဆတော့ချေ။ သိပ္ပံပညာများကို အကုန်အစင် လေ့လာသော်လည်း ၎င်းတို့သည် ပြီးပြည့်စုံသော လောကအမြင်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ အသိအမြင် ရင့်ကျက်ရန်အတွက် သိပ္ပံနယ်ကိုလွန်၍ ဖီလိုဆိုဖီနယ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ရပေလိမ့်မည်။

ရှေးအခါက ဒဿနိကဗေဒ (ဖီလိုဆိုဖီ)၏ နယ်ပယ်သည် အလွန်ကျယ်ပြန့်၍ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ စသောပညာရပ်များသည် ဒဿနိကနယ်ထဲ၌ ပါဝင်၏။ ပညာတစ်ရပ်သည် တိုးတက်၍ ၎င်းတွေ့ရှိရချက်များ အတန် တိကျ ခိုင်မာပြီးလျှင် လေ့လာရာ၌ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်လာနိုင်သောအခါ ၎င်းသည် ဒဿနိကဗေဒမှ ခွဲထွက်၍ သီးခြားပညာတစ်ရပ် ဖြစ်လာ၏။ သို့ဖြင့် စိတ္တဗေဒသည် ဒဿနိကဗေဒနှင့် လမ်းခွဲ၍ သိပ္ပံနယ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်မှာ အချိန်ကာလ မကြာသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ဒဿနိကဗေဒ၏ နယ်ပယ်သည် တစ်စတစ်စကျုံ့၍ ရှေးကထက် ကျဉ်းလာ၏။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ၎င်း၏ နေရာကဏ္ဍ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟူ၍ကား မဆိုသာချေ။ သိပ္ပံပညာ

သည် မည်မျှတိုးတက်စေကာမူ သိပ္ပံနည်းစူးစမ်းမှုနှင့် ဘောင်မဝင်သော ၎င်း၏ မူလခံယူချက်များ၊ သိပ္ပံနယ်မှ သဘောတရားများ၊ လူသား၏အတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားချက်များရှိပေရာ ယင်းတို့နှင့်နှီးနွယ်နေသော ဒဿနိက ပြဿနာများ ရှိမြဲရှိနေဦးမည်ဖြစ်၏။

ဒဿနိကဗေဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လောကတစ်ခုလုံးကိုခြုံ၍ သိမြင်နားလည်ရန်ဖြစ်သည်။ ဤကြီးမားမြင့်မားသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်အညီ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးအခေါ်သည် ခိုင်လုံသော ယုတ္တိအထောက်အထားများ ရှိရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒဿနိကဗေဒဆရာသည် သိပ္ပံပညာရပ်များကို မှီငြမ်းပြုရ၏။ သူ၏အလုပ်သည် သိပ္ပံဆရာတို့၏ အဆိုအမိန့်များကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရန်မဟုတ်။ ၎င်းတို့ကို လူ့သမိုင်း၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့အတွေ့အကြုံ၊ လူ့ခံစားချက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုး၍ လေ့လာသုံးသပ်ပြီးလျှင် လောကအမြင် ရရှိအောင် အားထုတ်ရန်ဖြစ်၏။

တစ်နည်းဆိုသော် ဒဿနိကဗေဒ၏ လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ တကွဲတပြားဖြစ်နေသော အသိပညာများကို စုစည်းပေါင်းစပ်၍ ၎င်းတို့ကို အခြေပြုပြီးလျှင် လောကအကြောင်းကို အရင်းအမြစ်ကျကျ ကြံစည်သုံးသပ်ရန်ဖြစ်၏။ ဥပမာသော်ကား နိုင်ငံတစ်ခု၏ ဗဟိုအစိုးရသည် ပြည်သူလူထု၏ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး စသည်တို့ကို အကြောင်းဆိုင်ရာ ဌာနတာဝန်ခံအသီးသီး၏ အစီရင်ခံစာအထွေထွေကို လေ့လာပြီးလျှင် နိုင်ငံ၏ အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ သိမြင်နားလည်ရ၏။ ထိုအတူ ဒဿနိကဆရာသည် လောကဓာတ်ကို တစ်ပိုင်းတစ်ကန့်စီခွဲခြား၍ ရှုထောင့်အထွေထွေမှ လေ့လာထားသော အသိပညာများကို အမှီပြုပြီးလျှင် လူ့ဘဝ လူ့လောက၏ ဦးတည်ချက် အဓိပ္ပာယ်ထွ်အနှစ်သာရနှင့် ပရမတ္ထသဘာဝကို စူးစမ်းရှာဖွေရပေလိမ့်မည်။

၂

လူသတ္တဝါမှန်သမျှကို ကြင်နာလေးစားရမည်။ မည်သူမဆို မိမိ
ကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်လေ့လာသင့်သည် စသော ကျွန်ုပ်တို့၏
ခံယူချက်များသည် ဒဿနိကဆရာတို့ ရှေးဦးစွာ ဟောပြော
ရေးသားခဲ့သောအချက်များ ဖြစ်သည်။

ဒဿနိကဗေဒ လေ့လာခြင်း၏အကျိုး

လူသတ္တဝါမှန်သမျှကို ကြင်နာလေးစားရမည်။ မည်သူမဆို မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ် လေ့လာသင့်သည် စသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံယူချက်များသည် ဒဿနိကဆရာတို့ ရှေးဦးစွာ ဟောပြောရေးသားခဲ့သောအချက်များ ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက ဒဿနိကဆရာသည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ လူတို့သည် ဒဿနိကဆရာကို ရိုသေလေးစားကြ၏။ ဂရိတွေးခေါ်ရှင်ကြီး အရစ္စတိုတယ်သည် အလက်ဇန္ဒားဘုရင်၏ ဆရာဖြစ်၍ ပြင်သစ်တွေးခေါ်ပညာရှင် ဖော်လ်တဲယားသည် ဥရောပဘုရင်များ၏ ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံရ၏။ ဖရီးဒရစ်ဘုရင်ကြီးသည် ဒဿနိကပညာရှင်များကို မိမိနန်းတော်သို့ ဖိတ်ခေါ်၍ လောကအမြင်ပြဿနာများကို ဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ ယခုခေတ်၌မူ ဒဿနိကပညာသည် ရှေးကကဲ့သို့ အရှိန်အဝါမရှိတော့ချေ။ လူတို့သည် ဘဝပြဿနာ၊ လောကပြဿနာများအတွက် သိပ္ပံပညာရှင်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အားကိုး၍ ဒဿနိကဆရာကို ကျောခိုင်းထားကြ၏။ ဒဿနိကဆရာက မိမိတို့ မနှစ်မြို့သောအယူဝါဒများကို ဟောပြောသောအခါ၌ လည်း မည်သို့မျှမကန့်ကွက်ဘဲ လျစ်လျူပြုနေကြလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒဿနိကဗေဒခေတ်သည် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဟု ဆိုကြ၏။ ဒဿနိကဗေဒအား ယခုကာလ လူတို့ ယုံကြည်ကိုးစားမှု နည်းပါးလာခြင်း၏

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားရန်ရှိ၏။

ဒဿနိကဗေဒသည် အလွန်ခက်ခဲသောပညာဖြစ်၍ အသိဉာဏ် အတန်ရင့်ကျက်သောသူများသည်ပင် ကျေကျေညက်ညက်နားလည်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ဒဿနိကဆရာ လေ့လာသောအကြောင်းရပ်မှာ စကြဝဠာလောကနှင့် လူ့ဘဝဖြစ်ပေရာ စင်စစ် ထိုမျှ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသော အကြောင်းခြင်းရာကို လူတို့ အလွယ်တကူ သိရှိနားလည်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်အပ်ချေ။ အမှန်ဆိုသော် သတ္တလောကနှင့် လူ့သမိုင်းကို နောက်ခံထား၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါက လူသားသည် မကြာသေးမီကမှ စဉ်းစားတွေးခေါ်သော သတ္တဝါဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ရှင်းဦးအံ့။ သိပ္ပံဆရာတို့၏ အလိုအားဖြင့် ဤကမ္ဘာကြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း သန်း ၁၂၀၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ လူ့သတ္တဝါ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်သန်းခန့် ကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုသက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်ရှိပေပြီ။ နေထံမှ အပူဓာတ် လုံလောက်စွာရရှိ၍ သတ္တဝါများ ဆက်လက်အသက်ရှင်နေနိုင်သော အနာဂတ်ကာလမှာ နှစ်ပေါင်း သန်း ၁,၂၀၀,၀၀၀၊ တစ်နည်းဆိုသော် အတိတ်ကာလ၏ အဆပေါင်း ၁၀၀၀ ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဤကိန်းဂဏန်းများကို သဘောပေါက်ရန် အကျဉ်းချုပ်၍ ဤသို့ မှတ်သားအပ်၏။ သတ္တလောက၏ အတိတ်ကာလသည် နှစ် ၁၀၀ ဖြစ်သည်ဆိုငြားအံ့။ လူသား၏ အတိတ်သမိုင်းသည် တစ်လမျှသာကြာ၍ လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု သက်တမ်းသည် တစ်နာရီ ၄၅ မိနစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ လူသား၏ အနာဂတ်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်သိန်းခန့် ကြာဦးမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် အတိတ်ကာလနှင့် ရှေ့အလားအလာကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါက အသိဉာဏ် အလွန်နုနယ်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော လူသားသည် စကြဝဠာနှင့် မိမိအကြောင်းခြင်းရာကို အဘယ်မှာ တိတိပိုင်ပိုင် နားလည်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ စင်စစ် လူတို့သည်လည်း အားလုံး နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ မြင့်မားသော လူ့အတွေးအခေါ်များသည် ဘီစီ ၆ ရာစုနှင့် ၄ ရာစု

အကြား၌ ဗုဒ္ဓ၊ ကွန်ဖြူးရှပ်၊ ဆော့ကရေးတီး စသော ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်စုကို အကြောင်းပြု၍ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့ပေရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆိုအမိန့်ကို နှောင်းလူတို့အားလုံး နားမလည်သေးကြောင်း သတိပြုသင့်ပေ၏။

ဤသို့ ဒဿနိကဗေဒသည် ခက်ခဲနက်နဲသောပညာ ဖြစ်သည့်အပြင် ယင်းအကြောင်း ဒဿနိကဆရာတို့ ရေးသားထားသော စာအုပ်များမှာလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိလှချေ။ ခက်ခဲသောအကြောင်းရပ်ကို လူအများ နားလည်အောင် ရေးသားရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် များသောအားဖြင့် ဒဿနိကဆရာတို့သည် မိမိတို့သိသမျှကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မရေးသားတတ်ကြချေ။ သူတို့၏ရေးသားချက်များမှာ လူသိနည်းသော စကားလုံးများဖြင့် ကွေ့ကောက် ရှုပ်ထွေး၍ ဒဿနိကဗေဒ စာသင်သားများအဖို့ပင် နားလည်ရန် မလွယ်ကူချေ။ နာမည်ကျော် ဂျာမန်တွေးခေါ်ရှင်ကြီး 'ကန့်' ၏ စာအုပ်မှာ အသိခက်လှသောကြောင့် ဒဿနိကဆရာတို့သည် မည်သို့မျှ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ သူ၏ခံယူချက်ကို ရှင်းပြရန်ပင် စာအုပ်အတော်များများ ရေးသားခဲ့ကြရလေသည်။

ဒဿနိကဆရာတို့ တွေးခေါ်သော အကြောင်းအရာများမှာလည်း အချို့သော လူ့ဘဝပြဿနာများမှလွဲလျှင် ရိုးရိုးလူများ စိတ်မဝင်စားဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ဒဿနိကဗေဒသည် ရှင်းနေသောအရာကို ရှုပ်အောင်ဖန်တီးသောပညာ၊ ဧကန်မဲ့ချ ခိဋ္ဌဓမ္မကို သံသယဝင်၍ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးခေါ်သောပညာ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲခံရ၏။ အပေါ်ယံအမြင်အားဖြင့် ဤစွပ်စွဲချက်မှာ မှန်သလိုလို ထင်ရ၏။

ပုံစံပြရသော် ဒဿနိကဆရာတို့က နက်ဖြန်ထွက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယုတ္တိအထောက်အထားပြု၍ မရအပ်ဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။ လူသည် မိမိကိုယ်မှ တစ်ပါး တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၌ စိတ်ရှိသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် တပ်အပ်ဆိုနိုင်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၃ နှင့် ၂ ပေါင်းလျှင် ၅ ဖြစ်ကြောင်း အဘယ်ကြောင့် သိပါသနည်း။ ရှေ့၌ ကျွန်ုပ်မြင်နေရသော စားပွဲသည် တကယ်ရှိသော အရာဝတ္ထု ဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် အရိပ်အသွင်၊ အထင်မျှသာ

ဖြစ်လေသလော။ လူတို့ အပြုအမူအားလုံးသည် အလိုအလျောက်ပြုမူခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် မိမိတို့ အစိုးမရသော အကြောင်းတရားများကြောင့် ပြုမူခြင်း ဖြစ်ပါသလော။ ဤသို့ဖြင့် ဒဿနိကဆရာတို့၏ အချို့သော အမေး ပြဿနာများသည် လူအများအဖို့ အနှစ်အဓိပ္ပာယ်ကင်းသော ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြဿနာများဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒဿနိကဆရာသည် မှောင်မည်း၍ ဘာမျှမမြင်ရသော အခန်းထဲ၌ လုံးဝမရှိသော စားပွဲအောက်တွင် လုံးဝမရှိသော ကြောင်ကို စမ်း တဝါးဝါးရှာဖွေနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ပြက်ရယ်ဆိုကြ၏။ ဒဿနိက ဗေဒသည် လူ့ဘဝနှင့်ကင်းကွာ၍ ဘာမျှ အသုံးချ၍မရအပ်သောပညာ ဖြစ် သည်ဟုလည်း ဝေဖန်ကြ၏။

သို့ရာတွင် အသိပညာနယ်၌ လူသားအတွက် အသုံးဝင်သောအရာနှင့် အသုံးမဝင်သောအရာကို မည်သို့ အတိအကျ ခွဲခြားနိုင်ပါမည်နည်း။ သိပ္ပံ နယ်၌ တစ်ခါက အသုံးမဝင်ဟုထင်ခဲ့ရသော တွေ့ရှိချက်သည် ယခုအခါ အရေးပါသော အသိအမြင်ဖြစ်နေတတ်၏။ အချို့သော ဒဿနိကပြဿနာ များသည် လူ့ဘဝနှင့် နီးစပ်ခြင်း မရှိသည်မှန်သော်လည်း ယေဘုယျခြုံ၍ ကြည့်ပါက ဒဿနိကဗေဒသည် လူ့လောကအား အကျိုးပြုခဲ့ကြောင်း ယုံမှား စရာမရှိချေ။ ၁၇ ရာစုခေတ်၌ ဥရောပတိုက်တွင် သိပ္ပံအမြင် စတင်ထွန်းကား လာခြင်းမှာ ဒဿနိကဆရာတို့၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့်ဖြစ်၏။ ပြင်သစ်တော် လှန်ရေးသည် ရှုဆိုး၊ ဗော်လ်တဲယား စသော ပညာရှင်တို့၏ အတွေးအခေါ် များမှ ပေါက်ဖွားလာသော တော်လှန်ရေးဖြစ်၏။ လူသတ္တဝါမှန်သမျှကို ကြင်နာလေးစားရမည်၊ မည်သူမဆို မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ် လေ့လာသင့် သည် စသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခံယူချက်များသည် ဒဿနိကဆရာတို့ ရှေးဦးစွာ ဟောပြောရေးသားခဲ့သောအချက်များ ဖြစ်၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသည် အင်္ဂလိပ်ဒဿနိကဆရာ ဂျွန်လော့၏ အတွေး အခေါ်များကို မှီငြမ်းပြု ရေးဆွဲထားသော ဥပဒေဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ဒဿနိကဗေဒသည် ရှေးအခါက လူ့လောကအား အကျိုးပြုခဲ့

mgyc.com

သည်မှန်သော်လည်း တိုးတက်မှု အလွန်နှေးကွေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အထူး သဖြင့် နှစ်ပေါင်း လေးငါးရာအတွင်း တစ်ဟုန်ထိုး ချိတက်ခဲ့သော၊ သိပ္ပံပညာ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ က စတင်ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ဒဿနိကဗေဒ၏ တိုးတက်မှုမှာ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။ သိပ္ပံပညာ ရပ်အသီးသီး၏ အောင်မြင်မှုများကို တသီတတန်းကြီး ထောက်ပြနိုင်သော် လည်း ဒဿနိကဗေဒမှာ ထိုသို့ ထောက်ပြစရာမရှိချေ။ လူ့လောကပြဿနာ များနှင့်စပ်၍ ဒဿနိကဆရာများ တညီတညွတ်တည်း လက်ခံသော အယူဟူ၍ မရှိ။ ဒဿနိကကျမ်းလာ အဆိုအမိန့်များသည် ဒဿနိကဆရာတို့ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ တင်ပြသော ဝိဝါဒများဖြစ်၏။ စင်စစ် ဒဿနိကဗေဒသည် လူ့ဘဝ ပြဿနာများကို အသေအချာ တိကျပြတ်သားစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း ဒဿနိကဆရာတို့ကိုယ်တိုင် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံကြလေသည်။

ဤသည်မှာ ဒဿနိကဗေဒ၏ ချွတ်ယွင်းချက်မဟုတ်။ ပြဿနာ တစ်ရပ်သည် အဖြေထွက်ပေါ်လာပါက၊ သို့မဟုတ် ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပညာ ရှင်များ သဘောတူလက်ခံသော အကြောင်းအချက်များရှိပါက ထိုပြဿနာ သည် သိပ္ပံပညာနယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားစမြဲဖြစ်၏။ သို့စင်လျက် သိပ္ပံနယ်၌ ပင် ပညာရှင်များ သဘောအယူကွဲလွဲသောအချက် အနည်းအများရှိပေသေး ရာ သိပ္ပံနည်းဖြင့် နှိုက်ချွတ်လေ့လာ၍ မရအပ်သော အကြောင်းခြင်းရာများကို မှ လေ့လာသုံးသပ်ရသော ဒဿနိကဗေဒသည် အဘယ်မှာ သိပ္ပံပညာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ တိုးတက်နိုင်ပါမည်နည်း။ အမှန်ဆိုသော် စကြဝဠာနှင့် လူ့ဘဝ အကြောင်းခြင်းရာသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း၍ လူသားသည်လည်း အနန္တ ဉာဏ်ကြီးရှင် မဟုတ်ရကား ဘာထရန်ရပ်ဆယ်လ် စသော ဒဿနိကပညာ ရှင်တို့ကပင် ကျွန်ုပ်တို့ မည်မျှကြံစည်တွေးခေါ်သော်လည်း ပြဿနာများ၏ အဖြေကို ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ များစွာသောလူတို့သည် အဖြေရှာ၍မရအပ်သော ထို ပြဿနာများကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း၌ပင် ပျော်မွေ့ကြ၏။ တွေးခေါ်မှုပညာ သည် ဒဿနိကဗေဒဆရာများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်မဟုတ်။ တရားမျှတမှု၊

လွတ်လပ်မှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ လူ့အခွင့်အရေး စသည်ဖြင့် နေ့စဉ်ပြောဆို ရေးသားနေသော သူတို့သည်လည်း အတွေးအခေါ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့အကြောင်း လူအများ သိရှိနားလည်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆ သော်လည်း ၎င်းတို့နှင့် ဆိုင်ရာပြဿနာများကို အပြီးအပြတ်ဖြေရှင်းရန် မဆို ထားဘိ။ ၎င်းဝေါဟာရစကားများကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရာ၌ပင် လူတစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ခံယူချက်ချင်း မတူကြချေ။

သို့ဖြစ်ရကား အလွယ်တကူ အဖြေရှာ၍မရအပ်သော ပြဿနာများကို လူတို့ ကြံစည်တွေးခေါ်ခြင်းသည် ဒဿနိကဗေဒနယ်၌သာမဟုတ်၊ ရိုးရိုးလူ တို့၏ အသိနယ်ပယ်၌ တွေ့ရသော လက္ခဏာခြင်းရာဖြစ်၏။ ခြားနားချက် မှာ ဒဿနိကပြဿနာများသည် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်း၍ ၎င်းတို့ကို ချဉ်းကပ်ရာ၌ ဒဿနိကဆရာသည် အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာကို လက်ကိုင်ထား၏။ ဂျာမန် တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတစ်ဦးက “သင်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ဖီလိုဆိုဖီကို ကြားနာ မှတ် သားရမည်မဟုတ်။ မည်သို့မည်ပုံ ဖီလိုဆိုဖီနည်းကျကျ ပညာရှာရမည်ကိုကား သင်သိရပါလိမ့်မည်။ ကျက်မှတ်ရန်စကားကို ကြားနာရမည်မဟုတ်။ မည်သို့ မည်ပုံ တွေးခေါ်ရမည်ကိုသာ ကြားနာရပေလိမ့်မည်။ သင့်ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားပါ။ သင့်ဘာသာသင် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပါ။ မိမိအစွမ်းအစဖြင့် ရပ်တည် ပါ” ဟု မိန့်ဆိုဖူး၏။

မှန်လှ၏။ ဒဿနိကဗေဒ လေ့လာမှု၏ ထင်ရှားသော အကျိုးတရား တစ်ခုမှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်သောဉာဏ် ထက်မြက်ရင့်သန်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒဿနိကဗေဒသည် တွေးခေါ်ရာ၌ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျမှု၊ ဆန္ဒစွဲ ဝါဒစွဲကင်းမှု၊ ပြဿနာတစ်ခုကို အပေါ်ယံမဟုတ်ဘဲ စေ့ငုသေချာစွာ လေ့လာမှု၊ ဝေါဟာရ စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အရင်းအမြစ်ကျကျစိစစ်မှု၊ ခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက်များမှ ကောက်ချက်ဆွဲမှု စသော စဉ်းစားဉာဏ် ထက်မြက် ရန်အတွက် လိုအပ်သော အကျင့်ကောင်းများကို အားပေး၏။ ထိုအကျင့် ကောင်းများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိအယူကို အစွဲအမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားဘဲ အခြားအယူအားလုံးကို လက်ခံစဉ်းစားမှု၊ မိမိ၏ခံယူချက်ကို မကြာခဏ

ဝေဖန်စောကြောမှု၊ အကြားအမြင်ဗဟုသုတ ကျယ်ဝန်းအောင် အားထုတ်မှု စသော ပညာရှာမှီးရာ၌ အလွန်လိုအပ်သော အရည်အချင်းများ ရရှိလာနိုင်လေသည်။

ဒဿနိကဗေဒကို မလိုသောသူတို့သည် ဤအကျိုးတရားများကို သတိမပြုဘဲ ကျဉ်းမြောင်းသော ရုပ်ဝါဒအမြင်ဖြင့် ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုသောသူများ ဖြစ်၏။ မှန်၏။ ဒဿနိကဗေဒသည် သိပ္ပံပညာကဲ့သို့ ဝေဝေဆာဆာ သီးပွင့်ခြင်းမရှိသေးချေ။ လူတို့၏ ရုပ်ပိုင်းကြီးပွားတိုးတက်မှုကို အကျိုးပြုရာ၌လည်း ဒဿနိကဗေဒ၏ စွမ်းဆောင်မှုကို ပိုမိုတွက်ဆပါက မှားပေလိမ့်မည်။ ဒဿနိကဗေဒကို လေ့လာခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ချမ်းသာလာလိမ့်မည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်း၍ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြံကြံခံနိုင်ရည် ရှိလာလိမ့်မည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းလာလိမ့်မည်။ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စ၌မဆို မှန်ကန်စွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့် မမျှော်လင့်အပ်ချေ။

သို့ဖြစ်စေကာမူ ဒဿနိကဗေဒကို လေ့လာခြင်းသည် လူအများ စိတ်မကူးသော (ဝါ) အရောက်အပေါက်နည်းသော အတွေးအခေါ်နယ်ထဲသို့ စွန့်စားသွားရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ခိုင်မာကျယ်ပြန့်သော အသိပညာကို လက်ကိုင်ထား၍ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိုက်ရူးရဲ အောက်ခြေလွတ် စွန့်စားခြင်းမဟုတ်။ တစ်နည်းဆိုသော် ဒဿနိကဗေဒနယ်၌ စွန့်စားတွေးခေါ်မှုသည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်မှုမျိုးမဟုတ်။ စွန့်စားမှုဆိုရခြင်းမှာ ထိုအသိနယ်သည် လူအရောက်အပေါက်နည်းသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့သိလိုသော ပြဿနာအဖြေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမည်ဟု မုချမပြောဆိုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှေးအခါက လူမရောက်ပေါက်သေးသော နေရာသို့ စွန့်စားသွားရောက်သော သူတို့သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည်ဖြစ်စေ စွန့်စားသွားရခြင်းကိုပင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ဘိသကဲ့သို့ များစွာသောလူတို့အဖို့ ဒဿနိကဗေဒ၌ ပြဿနာအဖြေတွေ့ရှိမှု၊ မတွေ့ရှိမှုသည် ပဓာနမဟုတ်။ ပြဿနာများကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရခြင်းသည်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် မွေ့လျော်ဖွယ်ဖြစ်၏။

အမှန်ဆိုသော် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒဿနိကဗေဒသည်

ပြဿနာများကို ယတိပြတ် ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ ဒဿနိကဗေဒကျမ်းများသည် မရေရာ မသေချာမှု၊ မပြတ်သားမှု၊ ပညာရှင်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝိဝါဒကွဲပြားမှုများဖြင့် ထင်ရှား၏။ ဤသည်မှာ ဒဿနိကဗေဒ လေ့လာသူအဖို့ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေ။ ဆော့ကရေးတီးက မိမိသည် အသိပညာရှင်မဟုတ်ပါ။ လောက၌ မိမိဉာဏ်မမီသော အကြောင်းအရာများစွာရှိခြင်းကို သိမြင်သောသူမျှသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုဖူး၏။ သို့ရာတွင် ရှေးဂရိနိုင်ငံသားတို့သည် ဆော့ကရေးတီး၏ ပညာဂုဏ်ကို လေးစားကြ၍ ယခုခေတ်လူတို့သည်လည်း သူ့ကို ကမ္ဘာသမိုင်း၌ ထူးချွန်သော ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုကြ၏။ မှန်လှ၏။ ပညာမာန မရှိခြင်းသည် ပညာရှိ၏ ဝိသေသလက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်ပေရာ ဒဿနိကဗေဒသည် လူတို့၏ ပညာမာနကို ချိုးနှိမ်၍ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်အောင် အကျိုးပြုနိုင်သောပညာ ဖြစ်လေသည်။

သိပ္ပံနည်းသာလျှင် မှန်ကန်သော၊ တစ်ခုတည်းသောနည်း ဖြစ်သည်ဆို၍ ဘာသာတရားနှင့် ဒဿနိကဗေဒကို ပယ်ပြီးလျှင် သိပ္ပံပညာအား ဦးထိပ်ထားလိုခြင်းမှာ အသိအမြင်၊ အတွေ့အကြုံ ကျဉ်းမြောင်းခြင်း၏လက္ခဏာ ဖြစ်၏။ စင်စစ် သိပ္ပံနည်းသည် ဟာကွက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များရှိ၍ လောကပြဿနာအားလုံးကို တိကျခိုင်မာစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သောနည်း မဟုတ်ကြောင်း သိပ္ပံဆရာတို့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံလျက်ရှိပေပြီ။

အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်မှု

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ခါရလောက၏ နောက်ကွယ်ရှိ ပရမတ္ထတရားကို မုချ ဆတ်ဆတ် သိရှိရန် မဖြစ်နိုင်သည်ကား မှန်၏။ သို့ဖြစ်လျှင် သင်္ခါရလောက အကြောင်း ယထာဘူတကျကျ မည်မျှသိနိုင်ပါသနည်း။ တစ်နည်းဆိုရသော် သမ္မတိပညတ်နယ်၌ အမှန်တရားကို မည်မျှသိနိုင်ပါသနည်း။ သိနိုင်လျှင် အမှန် တရားကို မည်သို့ မှတ်ကျောက်တင် ကြည့်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားရန်ရှိ၏။

အမှန်တရားသိမှုနှင့်စပ်၍ တွေးခေါ်ရှင်များတွင် ဝါဒနှစ်မျိုးကွဲပြားလျက် ရှိ၏။ ပထမဝါဒမှာ လောက၌ ဘာကိုမျှ အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်ဆိုသော သံသယဝါဒဖြစ်၏။ ဤဝါဒမှာ ရှေးက ဆိုဖစ်ဆိုသော ဂရိတွေးခေါ်ရှင်များ လက်ထက်ကစ၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့၏။ သံသယဝါဒ၏ အလိုအားဖြင့် အမှန်တရား ကို ရှာဖွေခြင်းသည် အချည်းအနှီးဖြစ်၏။ လောက၌ ဘာမျှမရှိ။ ရှိခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှသိနိုင်မည်မဟုတ်။ သိခဲ့လျှင်လည်း သူတစ်ပါးအား မိမိအသိ ကို ပြောပြ၍မရအပ်။ ဥရောပတွေးခေါ်ရှင်တစ်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှမသိ နိုင်။ ရှိရှိသမျှအရာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လှည့်စားရန်သာဖြစ်၏။ သဘာဝ တရားသည် လူတို့၏ မသိမှုနှင့် အားကိုးရာမဲ့မှုတို့ကို ရက်စက်စွာ ပြောင်လှောင် ပြက်ရယ်ပြုလျက်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ သံသယဝါဒီတို့သည် လူတို့ အသိပညာ

၁။ Skepticism. ၂။ Sophist ၃။ Anatole France

ရှာဖွေသော နည်းအမျိုးမျိုး၏ ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များကို ထောက်ပြကြ၏။ လူ၏အသိဉာဏ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်နှင့် နား၊ မျက်စိ စသည်တို့မှာ စိတ်မချရသော အရာများဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းတို့ကိုသာ အားကိုးရသော လူသားသည် အမှန်တရားကို သိရှိရန် မမျှော်လင့်နိုင်ဟု ဆိုလေသည်။

သံသယဝါဒီတို့၏ အကြောင်းပြချက်မှာ အားလုံးမှားသည်ဟု မဆိုသာချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အာရုံခံအင်္ဂါများ၏ မရေရာ မသေချာပုံ၊ သိပ္ပံနည်း၌ ချွတ်ယွင်းချက်၊ ဟာကွက်များရှိပုံ၊ စဉ်းစားဉာဏ်သည် လူတို့အလိုဆန္ဒ၏ ခုတုံးဖြစ်နေတတ်ပုံ (ဝါ) လူသည် ဆန္ဒစွဲနှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပုံများကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရပေပြီ။ စင်စစ် သိပ္ပံပညာ စူးစမ်းလေ့လာမှုနှင့် ဒဿနိကပြဿနာများကို ဆင်ခြန်းသုံးသပ်မှု၌သာမဟုတ်၊ မည်သည့် ကိစ္စကြီးငယ်၌မဆို ရှေးဦးပထမ၌ သံသယရှိရန် လိုအပ်၏။ သံသယရှိမှသာလျှင် အယူသီးခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲဝါဒ ရှိခြင်းများ ပ်ပျောက်၍ အယူဝါဒရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားကြီးမှု၊ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ တွေးခေါ်မှုများ ရှိလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အလွန်အကျွံ သံသယရှိခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာမျှ ထိထိရောက်ရောက် ပြုလုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ စင်စစ် အလွန်အကျွံ သံသယဝါဒသည် လူ့လောကအတွက် အချည်းအနီးဖြစ်၏။ ၎င်းကို အကြွင်းမဲ့ခံယူသော ပညာရှင်ဟူ၍ ယခုခေတ်၌မရှိချေ။ ၎င်းသည် သဘာဝယုတ္တိ လုံးဝကင်းမဲ့သောဝါဒလည်း ဖြစ်၏။ လောက၌ အမှန်တရားကို မည်သို့မျှ မသိနိုင်ဟုဆိုပါက သံသယဝါဒသည် မိမိ၏ခံယူချက်မှန်ကန်ကြောင်း မည်သို့သိနိုင်ပါမည်နည်း။

အချို့ကမူ အစစအရာရာ သံသယရှိမှုကိုပယ်၍ အချို့သော အကြောင်းအရာများကိုသာလျှင် လူ့အသိဉာဏ်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်ဟု ဆိုကြ၏။ ပုံစံအားဖြင့် ထာဝရဘုရား ရှိ မရှိ၊ လူသေပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဘဝတစ်ဖန် ဖြစ်မှု ရှိ မရှိ၊ အသက်ဇီဝ၏ အစမူလစသော ပြဿနာများကို လူသားဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍မအပ်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဤဝါဒမှာ သိပ္ပံဆရာအတော်များများ ခံယူထားသောဝါဒဖြစ်၏။

mgyoe.com

အမှန်တရားသိမှုနှင့်စပ်၍ ထင်ရှားသော အခြားဝါဒမှာ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝါဒ^၁ ဖြစ်၏။ ဤဝါဒအလိုအားဖြင့်ကား အသိပညာဟူသည် နား၊ မျက်စိ စသည်တို့ နှင့် ထိတွေ့သော အကြောင်းခြင်းရာများသာလျှင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ဤဝါဒ မှာ သိပုံစူးစမ်းနည်းဖြင့် သိအပ်သောအချက်ကိုသာလျှင် အမှန်တရားအနေ ဖြင့် အသိအမှတ်ပြု၏။

ဒိဋ္ဌဓမ္မဝါဒအကြောင်း စတင်ရေးသားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ၁၉ ရာစုခေတ် ပြင်သစ်ဒဿနိကပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏အလိုအားဖြင့် လူ့သမိုင်းကို ခေတ်သုံးခေတ် ပိုင်းခြားအပ်၏။ ပထမခေတ်၌ လူတို့သည် အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်မရှိ လွတ်လပ်စွာ စိတ်ကူးတွေးခေါ်၍ ကမ္ဘာကြီးကို နတ်ဘုရား များ စိုးမိုးသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဒုတိယခေတ်မှာ အတွေးအခေါ်ခေတ် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်၌ နတ်ဘုရားများအား ယုံကြည်မှုနည်းပါးလာ၍ အကြောင်း အကျိုး မူလဘူတနိယာမတရားများဖြင့် သင်္ခါရလောကအကြောင်းကို ကြံစည် ကြ၏။ နောက်ဆုံး တတိယခေတ်မှာကား လူ့အသိဉာဏ် အမြင့်မားဆုံးခေတ် ဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌဓမ္မလုပ်နည်းလုပ်ဟန်များဖြင့် ထင်ရှား၏။ လူသည် လောက၏ မူလဘူတ နောက်ဆုံးဦးတည်ချက်နှင့် ပရမတ္ထသဘာဝအကြောင်း တွေးခေါ် ခြင်းမပြုတော့ဘဲ သိပုံပညာ စူးစမ်းလေ့လာမှုကို အာရုံပြုလာ၏။ သိပုံပညာ သည် လူ့အသိဉာဏ်တိုးတက်မှု၏ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်၍ ၎င်း၏လုပ်ငန်းမှာ လူ့လောက ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်၏။

သိပုံပညာ၏ တိုးတက်အောင်မြင်မှုနှင့် လက်တွေ့စူးစမ်းလေ့လာသော သိပုံနည်း၏ အရေးပါမှုကို ငြင်းဆိုရန်မလိုချေ။ သို့ရာတွင် သိပုံနည်းသာလျှင် မှန်ကန်သော တစ်ခုတည်းသောနည်း ဖြစ်သည်ဆို၍ ဘာသာတရားနှင့် ဒဿနိကဗေဒကို ပယ်ပြီးလျှင် သိပုံပညာအား ဦးထိပ်ထားလိုခြင်းမှာ အသိ အမြင်၊ အတွေ့အကြုံ ကျဉ်းမြောင်းခြင်း၏ လက္ခဏာဖြစ်၏။ စင်စစ် သိပုံ နည်းသည် ဟာကွက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များရှိ၍ လောကပြဿနာအားလုံးကို တိကျခိုင်မာစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သောနည်းမဟုတ်ကြောင်း သိပုံဆရာတို့ကိုယ်တိုင်

၁။ Positivism ၂။ Alexander Comte

mgvooe.com

ပင် ဝန်ခံလျက်ရှိပေပြီ။

ယုံကြည်ချက်တစ်ခုသည် မှန် မမှန် စမ်းသပ်ရန် ဒဿနိကဆရာတို့ ခံယူသောနည်း သုံးခုရှိ၏။ ပထမနည်းမှာ ကိုက်ညီမှုနည်းဖြစ်၏။ ဤနည်း အရ ယုံကြည်ချက်သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနှင့် ကိုက်ညီပါက မှန်ကန်သည်ဟု ခံယူရမည် ဖြစ်၏။ ပုံစံအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်၌ ပင်လယ်ရှိသည်ဆိုရာ၌ ဟုတ်မှန်သော ပထဝီအခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသောကြောင့် ဤအဆိုသည် မှန်ကန်သည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။ ဤနည်းမှာ ရိုးရိုးလူသားနှင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မဝါဒီတို့ ခံယူထားသောနည်း ဖြစ်၏။ သိပ္ပံဆရာတို့၏ စူးစမ်းလေ့လာမှု၌လည်း ဤနည်းသည် ထင်ရှား၏။

လူ၏အသိပညာဟူသမျှသည် စိတ်ကို စွဲမှီ၍ဖြစ်သည်ဆိုသော စိတ္တ ဝါဒီတို့ကမူ ဤအဆိုကို မနှစ်သက်ကြချေ။ ဤအဆိုအရ လူတို့ ကြားသမျှ မြင်သမျှသည် တိကျမှန်ကန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စင်စစ်အားဖြင့် နား၊ မျက်စိ စသော အာရုံခံအင်္ဂါများသည် စိတ်ချရသောအရာများမဟုတ်။ ယင်း တို့နှင့် ကင်း၍လည်း ဘာမျှမသိနိုင်သောကြောင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မနှင့် ကိုက်ညီမှ မှန်ကန် သည်ဆိုခြင်းမှာ အချည်းနှီးဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ကြ၏။

စင်စစ် ဤအဆိုနှင့်အညီ ယုံကြည်ချက်အားလုံးကို ဆန်းစစ်၍ မရအပ် ချေ။ ဤအဆိုအရ ဒိဋ္ဌဓမ္မမရှိသော ယုံကြည်ချက်များ (ပုံစံအားဖြင့် တမလွန် ဘဝရှိမရှိ) ကို ပယ်ထားရမလိုဖြစ်၏။ အနာဂတ်နှင့်ဆိုင်သော ယုံကြည်ချက် (ပုံစံ-အကယ်၍ တတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လျှင် လူ့လောကကြီး ပျက်စီးလိမ့်မည်) များမှာလည်း ဤအဆိုနှင့် ဆန်းစစ်ကြည့်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သင်္ချာတက္ကဗေဒနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ အကြောင်းခြင်းရာများမှာလည်း အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ် ၍ မရအပ်ချေ။

အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် အချို့ဒဿနိကဆရာတို့ ခံယူသော အဆိုမှာ ညီညွတ်မှုအဆိုဖြစ်၏။ ဤအဆိုအရ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုသည် အမှန် တရားအနေဖြင့် ခံယူပြီးဖြစ်သော အခြားယုံကြည်ချက်များနှင့် ညီညွတ်ပါက

mgyoe.com

၎င်းကိုလည်း မှန်ကန်သည်ဟု မှတ်ယူအပ်၏။ သို့ဖြင့် မှန်သည်၊ မှားသည် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ကနဦးက သိရှိပြီးဖြစ်သော အမှန်တရားများနှင့် ရှေ့နောက် ညီ၊ မညီ ကြည့်ရှုပေးလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မူလခံယူချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ကာမျှဖြင့် ယုံကြည်ချက်အသစ်ကို ပယ်ရမည်ကား မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မူလခံယူ ချက်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ရန်၊ သို့မဟုတ် ယုံကြည်ချက်အသစ်နှင့် အခြား အခြားသော ရှေးဦးခံယူချက်များ၏ တစ်ပြေးညီညာဖြစ်မှု အတိုင်းအတာကို စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်။ ပုံစံအားဖြင့် စကြဝဠာထဲ၌ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တည်နေပုံ နှင့် စပ်၍ ကိုပါးနီးကပ်း၏ အယူနှင့် လူသတ္တဝါအဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာပုံကို ပြသော ဒါဝင်၏ အီဇောလူးရှင်းအယူသည် လူတို့၏ မူလခံယူချက်များနှင့် မဝင်ဆုံချေ။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့သည် ရှေးယခင်က မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော အကြောင်းအချက်များကို ကျေကျေလည်လည် ရှင်းပြနိုင်၍ သိပ္ပံအတွေးအခေါ် များ ညီညွတ်မှုကို များစွာ အကျိုးပြုသောကြောင့် သိပ္ပံဆရာတို့က လက်ခံခဲ့ ကြလေသည်။

ညီညွတ်မှုကိုကြည့်၍ အမှား၊ အမှန် ဆုံးဖြတ်လိုသော အချို့ဒဿနိက ဆရာတို့သည် အကြောင်းအရာ၊ သို့မဟုတ် ပညာနယ်တစ်ခုအတွင်း အကြောင်း အချက်များ ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုကို အဓိကထားကြ၏။ ပုံစံအားဖြင့် ဂျီဩ မေတြီပညာ၌ ရှေးဦးပထမတွင် အနည်းငယ်သောအချက်များနှင့် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်များကို ခံယူပြီးလျှင် ယင်းတို့နှင့် အကြောင်းအကျိုးဆက်နွယ်မှုရှိသော အခြားအချက်များကို ဖော်ထုတ်ရ၏။ အခြားသိပ္ပံပညာရပ်များလည်း ထိုသို့ အတွင်းပိုင်း ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုရှိရန် အရေးကြီး၏။

အခြားအချို့သော ဒဿနိကဆရာတို့ကမူ ဤအဆိုအတွက် စကြဝဠာ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလိုကြ၏။ ယုံကြည်ချက်တစ်ခု သည် အမှန်တရားဖြစ်ရန် ဆိုင်ရာအဇ္ဈတ္တ ညီညွတ်မှုရှိရုံနှင့်မပြီး၊ စကြဝဠာ တစ်ခုလုံး၏ မူလပရမတ္ထတရားနှင့် ရှေ့နောက်ညီရန် လိုသည်ဟု ယူဆကြ၏။ သူတို့၏ အလိုအားဖြင့် မှန်သောအဆိုတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် မှန်သောအကြောင်း

mgjoe.com

အရာတစ်ခု (ပုံစံအားဖြင့် သိပ္ပံပညာတစ်ရပ်၌ မှန်ကန်သည်ဟု အသိအမှတ် ပြုထားသောအချက်များ) သည် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးဆိုင်ရာ အမှန်တရားနှင့် တပေါင်းတည်း၊ တစ်စပ်တည်းဖြစ်၍ စကြဝဠာအမှန်တရားကို နောက်ခံထား၍ စဉ်းစားမှသာလျှင် ယင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်အနှစ်သာရ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

သမ္မုတိသစ္စာမှန်သမျှသည် ကာလဒေသနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီသော ပစ္စယ သဘော^၁ရှိပေရာ အမှန်တရားနှင့်ပတ်သက်သော အဆိုများအနက် ညီညွတ် မှုအဆိုသည်သာလျှင် ထိုပစ္စယသဘောကို ရှင်းပြနိုင်သည်ဆို၏။ တစ်ခေတ်၊ သို့မဟုတ် တစ်နေရာ၌ မှန်ကန်သောယုံကြည်ချက်သည် အခြားတစ်ခေတ်၊ အခြားတစ်နေရာ၌ လွဲမှားခြင်းမှာ ၎င်းသည် စကြဝဠာအမှန်တရား၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား အမှန် တရားမည်သည် တစ်စတစ်စ ကြီးထွားရင့်ကျက်သောသဘောရှိ၍ ပရမတ္ထ တရားတစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ခြုံငုံ၍ မသိမြင်သမျှ ၎င်းသည် ပြီးပြည့်စုံလိမ့် မည်မဟုတ်ချေ။

သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ တလုံးတစည်းတည်းဖြစ်မှုသည် သိပ္ပံပညာ၏ ခံယူ ချက်ဖြစ်၍ အမှန်တရားရှာဖွေရာ၌ ၎င်းကို သတိပြုသင့်သည် မှန်၏။ သို့ရာ တွင် ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုသည် အမှန်တရားနယ်ပယ်၌သာ တွေ့နိုင်သောအရာ မဟုတ်။ အဝိဇ္ဇာနယ်ပယ်၌လည်း ၎င်းကို တွေ့နိုင်ကြောင်း သတိပြုရာ၏။ အတိတ်ကာလက လူတို့၏ အချို့သောခံယူချက်များသည် အချင်းချင်း ညီညွတ် သော သဘောလက္ခဏာဆောင်စေကာမူ မှားယွင်းသော ခံယူချက်များ ဖြစ်၏။ ဤအဆိုနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ခံယူချက်တစ်ခုသည် မှန်ကန်၍ ထိုခံယူချက်နှင့် ရှေ့နောက် ညီ၊ မညီကြည့်၍ အခြားခံယူချက်များကို ဆန်းစစ် ရပေလိမ့်မည်။ ထိုမူလခံယူချက် မှန်ကန်သည်ဆိုရာ၌ ညီညွတ်မှုအဆိုနှင့် ဝင်ဆံ့ သောကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အခြားနည်းဖြင့် မှန်ကန်ကြောင်း ပြရပေလိမ့်မည်။ အထက်က ပြဆိုခဲ့သော ဒိဋ္ဌဓမ္မအဆိုဖြင့် စိစစ်ရပေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်တရား စိစစ်မှုအတွက် တတိယအဆိုဖြစ်သော အသုံးဝင်မှု^၂အဆိုဖြင့်

၁။ Relativity

mgjoe.com

မှတ်ကျောက်တင် ကြည့်ရပေလိမ့်မည်။

ဤအဆိုသည်ကား ယုံကြည်မှု၏ အကျိုးတရားကိုကြည့်၍ ယုံကြည်ချက်ကို အမှား၊ အမှန်ဆုံးဖြတ်သောအဆို ဖြစ်၏။ ၎င်း၏အလိုအားဖြင့် အမှန်တရား၏ မှတ်ကျောက်မှာ အသုံးဝင်မှု၊ အလုပ်လုပ်၍ ဖြစ်မှုနှင့် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ အကျိုးတရားရှိမှုဖြစ်၏။ လောက၌ ထာဝရအချုပ်ပဓာန အမှန်တရားဟူ၍ မရှိ။ အမှန်တရားဟူသမျှသည် လူ့အတွေ့အကြုံမှ ပေါက်ဖွားလာသော တရားဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာနယ်မှ အမှန်တရားသည်ပင် ဤသဘောကို လွန်ဆန်၍ မရအပ်။ စင်စစ် ၎င်းသည် ယနေ့အထိ လက်တွေ့အသုံးဝင်သောကြောင့်သာ လျှင် မှန်ကန်သည်ဟုဆိုရ၏။ အသုံးမဝင်သော နောက်တစ်နေ့၌ ၎င်းကို စွန့်လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။

အကျိုးတရားကိုကြည့်၍ မှန်၊ မမှန် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ယုံကြည်ချက်သည် လူသား၏ အလိုဆန္ဒ၊ သို့မဟုတ် ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရမည်။ အခိုက်အတန့်ဖြစ်ပေါ်သော ဆန္ဒကိုသာမဟုတ်၊ လူ၏ သဘာဝလိုအပ်ချက်ကို ကြာရှည်လေးမြင့် ဖြည့်စွမ်းရမည်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်၍ မှန်ကန်ကြောင်း ပြနိုင်ရမည်။ အသက်ရှင်ရန်အတွက် သတ္တဝါမျိုးစုဘဝ ရန်းကန်ရာ၌ ထောက်ကူရမည်ဖြစ်၏။

ဤအဆိုသည် ယခုခေတ်၌ အတန်ထင်ရှား၍ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ လူကြိုက်များသောအဆိုဖြစ်၏။ အမှန်တရား ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆန်းစစ်ရန် အဆိုသုံးခုရှိသည့်အနက် ဤအဆိုမှာ လူ့စိတ်သဘာဝနှင့် အကိုက်ညီဆုံးဖြစ်၏။ လူတို့သည် အမှားအမှန်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဓမ္မဒိဋ္ဌ၊ ယထာဘူတကျမကျ၊ ရှေ့နောက်ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ဆန္ဒစွဲနှင့် အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိကြ၏။ လူတို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ယုံကြည်ချက်များသည် အမှားအားဖြင့် ဤအဆိုနှင့်အညီ အကျိုးတရားဖြစ်ထွန်းမှုကို စွဲမိ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ယုံကြည်ချက်များဖြစ်၏။ တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ်၊ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ အချို့သော ထိုယုံကြည်ချက်များ မတူခြင်းမှာ ၎င်းတို့

mgyoe.com

၏ အကျိုးတရားသက်ရောက်မှုသည် ကာလ၊ ဌာနကိုလိုက်၍ အနည်းအများ ကွဲပြားခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤအဆိုနှင့်စပ်၍ စောကြောဝေဖန်ရန် အချက်များရှိ၏။ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုသည် မမှန်ကန်သော်လည်း ကောင်းကျိုးပေးသော ယုံကြည်ချက်ဖြစ်ပေရာ၏။ မှန်ကန်ပါလျက် အကျိုးမဖြစ်ထွန်းဘဲ ရှိပေရာ၏။ အရက်သမားသည် နောက်တစ်ကြိမ် အရက်သောက်လျှင် သေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါက ထိုယုံကြည်ချက် မမှန်သော်လည်း အကျိုးရှိပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သောက်ခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေးအား ထိခိုက်ခြင်းမရှိဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် မှန်ကန်သော်လည်း ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း ပြုမူခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးမပေးဘဲ တစ်စတစ်စ အရက်သမား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည့်အန္တရာယ် ရှိ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ချိန်က အကျိုးရှိခဲ့သော ယုံကြည်ချက်သည် နောက်တစ်ချိန်၌ အချည်းအနှီးဖြစ်ပေရာ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖို့ အကျိုးရှိခဲ့သော ယုံကြည်ချက်သည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်အား လုံးဝအကျိုးမပြုဘဲ ရှိပေရာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤအဆိုအားဖြင့် ယုံကြည်ချက်တစ်ခုသည် ကောင်းကျိုးမပေးသောအခါ၌ အမှန်မှ အမှားသို့ ပြောင်းလဲသွားရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် လူတစ်ဦးအဖို့ မှန်၍ တစ်ဦးအဖို့ မှားရမည်လောဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ တမလွန်ဘဝကို ယုံကြည်ခြင်းသည် အချို့လူများအဖို့ မကောင်း၊ အချို့လူများအဖို့ ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် တမလွန်ဘဝရှိသည်၊ သို့မဟုတ် မရှိဟူသော အဆိုနှစ်ခုစလုံးသည် မမှန်နိုင်။ တစ်ခုသာလျှင် မှန်ရပေမည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အဆိုတစ်ခုသည် မှန်ကန်ပါက အားလုံးအဖို့ မှန်ကန်ရမည်ဖြစ်၏။

အကျိုးတရားကိုကြည့်၍ အမှား၊ အမှန် ဆုံးဖြတ်သောအဆို၏ အဓိကချွတ်ယွင်းချက်မှာ အကျိုးတရားသက်ရောက်မှု၏ အတိုင်းအတာ၊ အလေးအပေါ့ကို ထည့်မတွက်ဘဲ မျက်ကွယ်ပြုထားခြင်းဖြစ်၏။ အမှား၊ အမှန် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အကျိုးတရားသည် ပဓာနဖြစ်ရမည်ဆိုပါက ၎င်းသည် တဒဂ်မဟုတ်ဘဲ ထာဝရအကျိုးတရားလည်း ဖြစ်ရပေမည်။ အပေါ်ယံမဟုတ်ဘဲ လေးနက်သော

mgyoe.com

အကျိုးတရားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် လက်တွေ့အားဖြင့် အမှန်တရား ရှာကြံရာ၌ ဤအဆိုကို မခံယူဘဲ အခြားအဆိုနှစ်ခုကို လက်ကိုင်ထားကြစမြဲ ဖြစ်၏။ ထီပေါက်မည်ဟု ယုံကြည်သောသူသည် စိတ်ပျော်ရွှင်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကြောင့် မိမိ၏ယုံကြည်ချက် မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု စွဲမှတ်ထားမည်မဟုတ်။ ထီဖွင့်သောနေ့ကျမှသာလျှင် မိမိထင်မြင်ချက်ကို အမှား အမှန် ဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု နားလည်၏။ သိပ္ပံဆရာ၏တွေ့ရှိချက်သည် လက်တွေ့အသုံးဝင်သောကြောင့်သာလျှင် မှန်ကန်သည်မဟုတ်။ ဆိုင်ရာသိပ္ပံ နယ်မှ မူလခံယူချက်များနှင့် ရှေ့နောက်ညီသည့်အပြင် ဒိဋ္ဌဓမ္မများနှင့် ကိုက်ညီ သောကြောင့်လည်း မှန်ကန်ကြောင်း သတိပြုရာ၏။

အမှန်တရားရှာဖွေသော နည်းလမ်းလေးခုကဲ့သို့ပင် အမှန်တရား စမ်း သပ်မှုအဆိုသုံးခုသည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုလိုက်၍ သူ့နေရာနှင့် သူ အသီးသီး အရေးပါအရာရောက်သောအဆိုများ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ် ဘဝအတွေ့အကြုံများ၌လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံပညာ စူးစမ်းလေ့လာရာ၌လည်း ကောင်း ယုံကြည်ချက်သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနှင့်ဝင်ဆုံ၍ ရှေ့နောက်ညီရန် လိုအပ်ခြင်း ကို ယုံမှားစရာမရှိချေ။ ဘာသာတရားကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌဓမ္မကို ရှေ့တန်းတင်ရန် မဖြစ် နိုင်သော အတွေးအခေါ်နယ်ပယ်၌ကား ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှုနှင့် လက်တွေ့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုတို့ကို အဓိကထား၍ အမှား၊ အမှန် ဆုံးဖြတ်ရပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် အဆိုသုံးခုသည် တစ်ခုတည်းအနေဖြင့် များစွာအရေးမပါဘဲ တစ်ခုကိုတစ်ခု ထောက်ကူဖြည့်စွက်သော အဆိုများဖြစ်၏။ အတွေးအခေါ် နယ်ပယ်တစ်ခုသည် အကြောင်းယုတ္တိ ပြည့်စုံခိုင်မာရန်အတွက် အဆိုသုံးခု စလုံးကို သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးပြုရပေမည်။

ရှေးဒဿနိကဆရာတို့သည် လူ၏ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်း
ကို စဉ်းစားတွေးခေါ်၍ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရန်အတွက်
အသိပညာသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။
မျက်မြင်အားဖြင့်ကား လောက၌ အသိပညာရှိ၍ မိုက်မဲသော
လူများရှိသကဲ့သို့ အသိပညာမဲ့ လူကောင်းများလည်း ရှိ၏။

သိမှုပြင်ပလောကနှင့် အမှန်တရား

ကျွန်ုပ်တို့သည် စကြဝဠာနှင့် လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကပြဿနာများကို လေ့လာ သုံးသပ်ခြင်းမပြုမီ အသိတရား၏ အကြောင်းခြင်းရာကို နှိုက်ချွတ် လေ့လာရန် လိုအပ်၏။ လူ၏ အသိဉာဏ်သည် ဒဿနိကပြဿနာများကို လေ့လာရန် အစွမ်းသတ္တိ ရှိပါ၏လော။ လူ၏အသိတရားသည် မည်သည့်အကြောင်းအချက် များအပေါ်၌ အခြေတည်ပါသနည်း။ သိမှုသည် ပြင်ပလောကကို ယထာဘူတ သိမှု ဖြစ်ပါ၏လော။ သို့တည်းမဟုတ် စိတ်၌ ထင်ဟပ်လာသော ပြင်ပ လောက၏ သဏ္ဍာန်အရိပ် နိမိတ်မျှသာ ဖြစ်လေသလော။ အသိတရားကို အမှား၊ အမှန် မည်သို့ ခွဲခြားဆုံးဖြတ်ရပါမည်နည်း။

ဤသို့သောမေးခွန်းများသည် တစ်ခါက ဒဿနိကဗေဒသမိုင်းတွင် အလွန်အရေးပါ၍ ပညာရှင်တို့က အလေးအနက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်သော မေးခွန်းများဖြစ်၏။ အချို့ ဒဿနိကဆရာတို့သည် ၎င်းတို့၏အဖြေကို ရှာကြံ ရင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ကြ၏။ မှန်လှ၏။ ဒဿနိကဗေဒသည် အသိဉာဏ်ကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍ နက်နဲသောပြဿနာများကို လေ့လာသုံးသပ်ရသော ပညာဖြစ်ပေရာ သိမှု၏ သဘောတရားကို နားမလည်ဘဲ ဒဿနိကဗေဒ လေ့ လာလိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာအကြောင်း ဘာမျှမသိဘဲ ဆေးပညာ လေ့လာလိုသောသူနှင့် တူပေလိမ့်မည်။

mgyoe.com

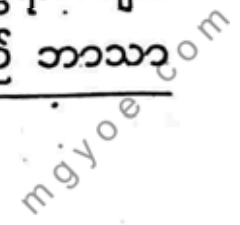
သိမှုအကြောင်းကို ဒဿနိကဗေဒရှုထောင့်မှ လေ့လာရာ၌ (၁) ၎င်းကို ထောက်ပံ့သော အကြောင်းတရားများ၊ (၂) ၎င်း၏သဘောလက္ခဏာနှင့် (၃) ၎င်းကို အမှားအမှန်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဟူ၍ ကဏ္ဍသုံးခုခွဲ၍ လေ့လာရာ၏။

(၁) သိမှု၏ အထောက်အပံ့တရားများ

လူ၏အသိတရားသည် (၁) မိမိယုံကြည်လေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံမှ ကြားနာမှု၊ (၂) အလိုလို ရုတ်ခြည်းသိမြင်မှု၊ (၃) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုနှင့် (၄) နား၊ မျက်စိ စသော ပဉ္စဒွါရနှင့် အာရုံငါးပါး ထိတွေ့မှုဟူသော အကြောင်းတရားလေးခုကို အမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ၎င်းတို့ကို အကျဉ်းအားဖြင့် သုတမယဉာဏ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်နှင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မဉာဏ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရာ၏။

(၁) သုတမယနည်းသည် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား လူအများ လက်ကိုင်ထားသောနည်းဖြစ်၏။ လူတို့သည် အများအားဖြင့် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်လိုသောဆန္ဒမရှိဘဲ မိုးခါးရေသောက် လိုက်လုပ်တတ်ခြင်း၊ ယုံကြည်လွယ်ခြင်း၊ အစဉ်အလာကို တွယ်တာခြင်း စသော လက္ခဏာများဖြင့် ထင်ရှားရကား သုတမယဉာဏ်သည် လူတို့ အသိတရား၏ ရေသောက်မြစ်မကြီး ဖြစ်နေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာမရှိချေ။ ဘာသာတရားအစဉ်အလာ၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် ရှေးဓလေ့ထုံးတမ်းများ ရှင်သန်တည်မြဲနေခြင်းမှာ သုတမယဉာဏ်ကို လူတို့အသုံးပြုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်မှုကို မြတ်နိုးသောသူသည်လည်း သုတမယဉာဏ်နှင့် လုံးဝမကင်းနိုင်ချေ။ မည်သူမဆို မိမိဉာဏ်မမီသောကိစ္စ၊ မိမိကိုယ်တိုင် လေ့လာရန် အခွင့်အလမ်းမရှိသော ကိစ္စများနှင့် ကျွမ်းကျင်နားလည်သော အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တို့ကို ယုံကြည်ကိုးစားရပေလိမ့်မည်။

ဤနည်းမှာ သူတစ်ပါးကို အားကိုးသောနည်းဖြစ်၍ အစွဲအမြဲ လက်ခံကျင့်သုံးပါက ဉာဏ်အစွမ်းအစတုံးမှုနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲအားကြီးမှု အန္တရာယ်များ ပေါ်လာမည်မှာ သေချာ၏။ ဥရောပအလယ်ခေတ်က လူတို့သည် ဘာသာ

တရားနှင့် ဂရိပညာရှင်ကြီး အရစ္စတိုတယ်၏ အဆိုအမိန့်များကို ဦးထိပ်ထားခဲ့ ကြသောကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသိပညာ မတိုးတက်ဘဲ ရှိခဲ့ကြရ၏။ ယနေ့ အချို့နိုင်ငံများ၌ ထွန်းကားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုနှင့် အာဏာရှင် စနစ်သည် သုတမယနည်းနှင့် နှီးနှွယ်နေကြောင်း သတိပြုရ၏။

(၂) အလိုလို ရုတ်ခြည်းသိမြင်မှုမှာ ဘာသာရေးနယ်ပယ်၌ အထူး ထင်ရှားသော်လည်း အခြားကိစ္စများ၌လည်း လူတို့ အသုံးပြုသောနည်းဖြစ်၏။ ခြားနားချက်မှာ ထိုအသိဉာဏ်သည် ဘာသာရေးနယ်၌ အဆုံးစွန်သော ပရမတ္ထ တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်မှုသို့ ဦးတည်၍ ဘာသာရေးနယ်မှအပ၌ကား လူ လောက လူ့ဘဝ၏ ပြဿနာများကို ရုတ်ခြည်းဖြေရှင်းနိုင်မှုသို့ ဦးတည်ချက် ရှိ၏။ လူ့သဘောကို နှိုက်ခြင်း၊ အခြေအနေတစ်ခုကို အကဲခတ်ခြင်း၊ အကင်း ပါးခြင်း စသည်တို့၌ အလိုလိုသိမြင်သောဉာဏ်သည် အရေးပါသောအသိ ဉာဏ်ဖြစ်၏။

ပြင်သစ် ဒဿနိကဆရာ ဟင်နရီဗတ်ဂဆင်း၏ အလိုအားဖြင့်ကား ထိုအသိအမြင်သည် စဉ်းစားဉာဏ်ထက် များစွာအဆင့်အတန်းမြင့်မား၏။ စဉ်းစားဉာဏ်သည် အရာဝတ္ထုတို့၏ ဗဟိဒ္ဓ အရိပ်နိမိတ်များကိုသာ သိနိုင်စွမ်း ရှိ၍ ထိုရုတ်ခြည်းဉာဏ်မှာမူ အတွင်းအနှစ်သာရကိုမြင်၏။ စဉ်းစားဉာဏ်သည် ၎င်း၏အတွေ့အကြုံနှင့် စွမ်းအင်သတ္တိဘောင်အတွင်း၌သာ ကျင်လည်ကျက် စား၍ ရုတ်ခြည်းဉာဏ်မှာမူ ထိုသို့ ဘောင်ခတ်ထားခြင်း မရှိချေ။ စဉ်းစားဉာဏ် သည် ပရမတ္ထတရား၏ တစ်စွန်းတစ်စကိုသာမြင်၍ ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ကား တစ်ခုလုံးကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ခါရ ဓမ္မကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ သုံးသပ်လေ့ရှိပေရာ ပရမတ္ထတရားသည် ထိုသို့ခွဲခြမ်း၍ မရအပ်ဘဲ တစ်ခုတည်းသောအနေဖြင့်သာရှိရကား ၎င်းကို ရုတ်ခြည်းဉာဏ် ဖြင့်သာ ငုံ့မိနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ဘတ်ဂဆင်း၏ အလိုအားဖြင့် လူ့သမိုင်း၌ ရုတ်ခြည်းဉာဏ်သည် လူ တို့၌ မူလကနဦးက ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်၍ စဉ်းစားဉာဏ်သည် နောက်မှပေါ်လာသော

mgvooe.com

ဉာဏ်ဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်များသည် အသက်ရှင်နေမှုနှင့် မျိုးဆက်တည်မြဲမှု အတွက် အလိုလိုသိမြင်သော သတ္တိတစ်မျိုးကို အသုံးပြုကြ၏။ လူတို့၏ စဉ်းစားဉာဏ်သည် အားနည်းမှေးမှိန်သွား၏။ ယခုအခါ လူတို့ဘဝရပ်တည်မှု အတွက် စဉ်းစားဉာဏ်မှာ အရေးပါ၍ ရုတ်ခြည်းဉာဏ်မှာ အရေးမပါတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ပရမတ္ထနယ်၌ကား ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ကို ယုံကြည်ကိုးစားရမည် ဖြစ်၏။

ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ကို အယုံအကြည်မရှိသော သူတို့က ထိုဉာဏ်အမြင် ရှိသည်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြင်မတူပုံကို ထောက်ပြလေ့ ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုးရိုးအသိဉာဏ်အမြင်သည် ရုတ်ခြည်း ဉာဏ်အမြင်နှင့် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်နေတတ်၏။ ဆရာဝန်က လူနာကိုမြင်ကာမျှနှင့် ရောဂါ အမျိုးအမည်နှင့် အခြေအနေကို အတပ်ပြောနိုင်ခြင်း၊ ကျောင်းဆရာက ကလေး သူငယ်၏အမှုအရာကို အကဲခတ်၍ ဉာဏ်ရည်ကို မှန်ကန်စွာ ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း သည် ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှုဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေရာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ် တို့သည် အလိုဆန္ဒရှေ့ဆောင်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ထင်မြင်ချက်ကို ရုတ်ခြည်း သိမြင်မှုအနေဖြင့် ထင်မှားတတ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအမြင်ကို ရိုးရိုးအသိအမြင် နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒစွဲ ထင်မြင်ချက်နှင့်သော်လည်းကောင်း ခွဲခြားရန် မခဲယဉ်းချေ။ အချင်းချင်းဆန့်ကျင်နေသော ရုတ်ခြည်းအမြင်များကို အမှား အမှန် ခွဲခြားဆုံးဖြတ်ရန်မှာလည်း ခက်ခဲသောကိစ္စ မဟုတ်ချေ။ ရိုးရိုး ထင်မြင် ယုံကြည်ချက်များကို စမ်းသပ်သောနည်းများဖြင့်ပင် ၎င်းတို့ မည်မျှ အကြောင်း ယုတ္တိရှိသည်ကို ဆန်းစစ်ရပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ လောက၌ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုနှင့်ကင်း၍ နား၊ မျက်စိ စသော ပဉ္စဒွါရနှင့် အာရုံငါးပါး ထိတွေ့ခြင်းလည်းမရှိဘဲ အမှန်ကို ရုတ်ခြည်း ထိုးထွင်းသိမြင်သော စိတ်အစွမ်းသတ္တိဟူသည် မုချရှိ၏။ ဘာသာရေးကျမ်းများ ၌ တန်ခိုးအဘိညာဉ်ဟုခေါ်သော လူတို့၏ ဆန်းကြယ်သော စိတ်အစွမ်းသတ္တိ များကို လေ့လာသော ယခုကာလ စိတ်ဝိညာဉ်ပညာရှင်တို့၏ သုတေသနပြု

ချက်အရ ထိုစိတ်အစွမ်းသတ္တိကို ယုံမှားစရာ မရှိတော့ချေ။

(၃) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုသည်လည်း လူတို့၏ အသိတရားတိုးပွားမှု အတွက် အရေးပါသော အထောက်အကူဖြစ်၏။ စဉ်းစားဉာဏ်သည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ကို ခြားနားစေသော လူ၏ ဝိသေသဂုဏ်အင်္ဂါဖြစ်၏။ စင်စစ် လူသည် စဉ်းစားဉာဏ်သတ္တိကြောင့် သတ္တလောက၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိ၍ ထိုအစွမ်းသတ္တိသည် လူ့လောကတိုးတက်မှု၏ ပဓာနအကြောင်းတရား ဖြစ်၏။

စဉ်းစားဉာဏ်၏အရေးပါမှုသည် အထူးသဖြင့် သင်္ချာပညာနှင့် တက္ကဓာတုပညာ၌ ထင်ရှား၏။ သင်္ချာပညာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု (ဝါ) ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းကို လုံးဝမသုံးဘဲ ကြံစည်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် အသိတရားတိုးပွား၍ ထိုသိရှိရသောအချက်များသည် သေချာမှန်ကန်သော အချက်များဖြစ်၏။ သင်္ချာဆရာသည် အသိအလိမ္မာနှင့် မှန်ကန်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော အရည်အချင်းရှိပါက အနည်းငယ်သောအချက်များကို အမှီပြု၍ သင်္ချာပညာ တစ်ရပ်လုံးကို အစအဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်ပေရာ၏။ ထိုနည်းအတူ တက္ကဓာတုပညာသည်လည်း အနည်းငယ်သော ပဓာန သဘောတရားအပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသောပညာ ဖြစ်၏။ တက္ကဓာတုပညာသည် စဉ်းစားကြံစည်နည်းကို လေ့လာသောပညာဖြစ်ရာ ထိုသို့လေ့လာရာ၌ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းကို မသုံးသော်လည်း တက္ကဓာတုဆရာတို့ လေ့လာသိရှိရချက်များသည် မှားသည်ဟု မည်သူမျှ မဆိုနိုင်ချေ။

စဉ်းစားဉာဏ်သည် ရှေးအခါက ပညာရှင်တို့ အထူးယုံကြည်ကိုးစား၍ ဦးထိပ်ထားခဲ့သောအရာ ဖြစ်၏။ နောက်ကာလ၌ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် လူတို့၏ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သော အပြုအမူများကို ထပ်တလဲလဲ တွေ့မြင်လာသောအခါ လူသည် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသော သတ္တဝါဖြစ်ပါ၏လော့ဟု သံသယရှိလာကြ၏။ ယခုအခါ အနောက်နိုင်ငံများ၌ ရေပန်းစားနေသော စိတ်ခွဲပညာ၏အလိုအားဖြင့် လူတို့သည် အများအားဖြင့် တဏှာ၊ မာန၊ လောဘစသော ကိလေသာတရားများ၏ စိုးမိုးခြင်းကိုခံနေရ၍ စဉ်းစားဉာဏ်သည်

mgjoe.com

ထိုကိလေသာတရားများ၏ နောက်မြီးဆွဲမျှသာဖြစ်၏။ တစ်နည်းသော်ကား လူသည် မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စား၍ စဉ်းစားဉာဏ်ကို မိမိအလိုဆန္ဒများအတွက် ခုတုံးအနေဖြင့် အသုံးပြုသည်ဆို၏။ သို့ဖြင့် စဉ်းစားဉာဏ်၏အာနိသင်စွမ်းအင်ကို အယုံအကြည်နည်းပါးလာ၍ ယခု ၂၀ ရာစုခေတ်၌ ၎င်းကို ပညာရှင်တို့ ရှေးကလောက် အမွမ်းမတင်ကြတော့ချေ။ သို့တစေလည်း လူ့လောက တိုးတက်မှုအတွက် စဉ်းစားဉာဏ်၏ အရေးပါမှုမှာ မငြင်းသာသော အချက် ဖြစ်၏။ လူထုသည် စဉ်းစားဉာဏ်ခေါင်းပါးသည်မှန်သော်လည်း ဆင်ခြင်တုံ တရားကင်းသော အပြုအမူများကိုကား မည်သူမျှ ချီးမွမ်းမည်မဟုတ်ချေ။

(၄) ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းမှာ လူတိုင်း နေ့စဉ် အနည်းအများ အသုံးပြုသောနည်း ဖြစ်၍ အကျယ်တဝင့် ရေးသားရန်မလိုချေ။ အလွန်တိကျမှန်ကန်သောနည်း ဖြစ်၍ သိပ္ပံပညာနယ်၌ အထူးထင်ရှား၏။ လူတို့သိမှုအား ထောက်ပံ့သော ဤအကြောင်းတရားများကို အတိအကျ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ၎င်းတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရောထွေးနေသော အကြောင်းတရားများ ဖြစ်၏။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြောင်းအချက်များကို အမှီပြုရမည် ဖြစ်ပေရာ ယင်းတို့သည် သုတမယနည်း၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့် သိရှိအပ်သော အချက်များဖြစ်၏။ သုတမယနည်းအရ ကျွန်ုပ်တို့ မှီငြမ်းပြုရသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး၏စကားသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း အခြေတည်လာသောစကား ဖြစ်ပေရာ၏။

စင်စစ် ဤအကြောင်းတရားများသည် အချင်းချင်း ထောက်ကူဖြည့်စွက် သောတရားများဖြစ်၍ တစ်ခုချင်းအနေဖြင့် အသိတရားတိုးပွားမှုကို ထိထိ ရောက်ရောက် အကျိုးမပြုနိုင်ချေ။ ၎င်းတို့ အသီးသီး အထူးအရေးပါ အရာ ရောက်သော ပညာနယ်ပယ်များ ရှိသည်ကား မှန်၏။ ပုံစံအားဖြင့် သိပ္ပံပညာ နယ်၌ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းသည် အထူးအရေးပါ၍ ဒဿနိကနယ်၌ စဉ်းစားကြံစည်မှု သည် အဓိကဖြစ်၏။ ဘာသာရေးနယ်၌ ရုတ်ခြည်းဉာဏ် (၀၁) ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို အထူးလိုအပ်၍ ကလေးသူငယ်များ၏ ပညာသင်ကြားမှု၌ သုတမယ နည်းသည် အချုပ်ပဓာနဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နည်းလေးမျိုးစလုံးသည် အသီးသီး

ဟာကွက် ချွတ်ယွင်းချက်များရှိ၍ နည်းတစ်ခုတည်းကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ကိစ္စ ပြီးမည်မဟုတ်ချေ။ သိပ္ပံဆရာသည် စဉ်းစားဉာဏ်ကို ပယ်၍မရအပ်။ သိပ္ပံပညာ စူးစမ်းမှု၏ နောက်ဆုံးအဆင့်၌ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း၏ အကူအညီကို လိုအပ် သည်။ ဘာသာရေးနယ်၌ ဝိပဿနာဉာဏ်သည် နောက်ဆုံးစခန်းဖြစ်သော် လည်း ရှေးဦးပထမ၌ သုတမယဉာဏ်နှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ကို အသုံးပြုရန် လိုပေ လိမ့်မည်။ ကလေးသူငယ်များသည် သုတမယနည်းကို မှီငြမ်းပြုရစေကာမူ အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ အခြားနည်းများကို အသုံးပြုရန် လိုမည် အမှန်ဖြစ်၏။

သို့စင်လျက် အချို့ပညာရှင်တို့သည် နည်းလေးခုအနက် တစ်ခုကိုသာ လျှင် လက်ခံ၍ အခြားနည်းများကို ပယ်လိုကြ၏။ သုတမယနည်းမှာ အသိ အမြင်သစ် ရှာဖွေရာ၌ များစွာ အရေးမပါသည့်အပြင် ၎င်း၏ ဟာကွက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များ ထင်ရှားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာနည်းမှာ အနည်းငယ်သော လူများသာလျှင် ရုတ်ခြည်းသိမြင်သော ဉာဏ်ရှိ၍ ထိုဉာဏ် ကို အချိန်နေရာမရွေး အသုံးပြုနိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပထမနည်းနှစ်ခုကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်၍ မပြောကြချေ။ စဉ်းစားဉာဏ် (ဝါ) စိန္တာမယနည်းနှင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းများမှာမူ လူ၏ အသိပညာသမိုင်းတစ်လျှောက်၌ အထူးထင်ရှားခဲ့ရကား ယင်းတို့နှင့်စပ်၍ ပညာရှင်တို့ အငြင်းပွားခဲ့ကြ၏။ ဆင်ခြင်တုံတရားကို ဦးထိပ်ထားလိုသော စိန္တာမယဝါဒီနှင့်၊ အာရုံငါးပါးနှင့် ထိတွေ့မှုကို ရှေ့တန်းတင်လိုသော ဒိဋ္ဌဓမ္မဝါဒီဟူ၍ ပညာရှင်နှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက် ခဲ့ကြ၏။

ဒိဋ္ဌဓမ္မဆရာတို့၏ အလိုအားဖြင့်လည်း စဉ်းစားကြံစည်မှုသက်သက် ဖြင့် ရရှိအပ်သောအသိဟူ၍မရှိ။ အသိဟူသမျှသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာစမြဲဖြစ်၏။ မှန်၏။ လောက၌ ဧကန်ထင်ရှားရှိသော လူတို့၏ စိတ်ကူး စိတ်သန်းများသည်ပင် ဒိဋ္ဌဓမ္မ၌ အရင်းမူလရှိ၏။ ပုံစံအားဖြင့် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် များ၌လာသော ဂဠုန်၊ နဂါး၊ မနုဿိဟ စသည်တို့သည် လူတို့၏ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့များကို ရောနှောပေါင်းစပ်ထားမှုများ ဖြစ်၏။ မီးသည် ပူ၏။ ရေထဲ၌

အောက်ဆီဂျင်တစ်ဆ၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှစ်ဆရှိ၏ စသော အချက်များသည် စဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသိအပ်ဘဲ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့်သာ သိအပ်၏။ သို့ရာတွင် အသိဟူသမျှသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မအသိချည်းမဟုတ်ဘဲ ဒိဋ္ဌဓမ္မကင်းသော (ဝါ) စိန္တာမယအသိများလည်း ရှိသေးကြောင်း သတိပြုရာ၏။

ပုံစံအားဖြင့် ၃ နှင့် ၂ ပေါင်းလျှင် ၅ ဖြစ်သည်။ တြိဂံတစ်ခု၏ ထောင့်သုံးခုပေါင်းသည် ထောင့်မှန်နှစ်ခုဖြစ်၏။ A သည် B ထက်ကြီး၍ B သည် C ထက်ငယ်ပါက A သည် C ထက်ကြီး၏ စသည်တို့မှာ စိန္တာမယ အသိများဖြစ်၏။ စိန္တာမယအသိ (ဝါ) အဆို၏ လက္ခဏာကား ၎င်းမှန်ကန်ကြောင်းပြရန် အတွက် သာဓကတစ်ခုထက်ပို၍ ပြရန်မလိုချေ။ တြိဂံ၏ ထောင့်သုံးခုပေါင်းသည် ထောင့်မှန်နှစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ပြရာ၌ တြိဂံတစ်ခုကိုယူ၍ စဉ်းစားကာမျှ နှင့်ပြီး၏။ ထို့အပြင် စိန္တာမယအဆိုသည် ၎င်းနှင့်ဆိုင်ရာ ပုဒ်များမှ မလွဲမသွေ ဆင်းသက်လာသော မုချအဆိုဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် စိန္တာမယအဆိုနှင့် ဆန့်ကျင်သောအဆိုကို စိတ်ကူးကြံစည်၍မရအပ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာနှင့် လုံးဝမတူသော ကမ္ဘာကို စိတ်ကူးကြည့်နိုင်သော်လည်း ထိုကမ္ဘာ၌ ၂ နှင့် ၃ ပေါင်းလျှင် ၉ ဖြစ်မည်။ တြိဂံတစ်ခု၏ ထောင့်များအားလုံးပေါင်းသည် ထောင့်မှန်နှစ်ခုထက် ပိုလိမ့်မည်။ A သည် B လည်းဖြစ်သည်။ B မဟုတ်သောအရာလည်း ဖြစ်သည်ဟုကား ကြံ၍မရအပ်ချေ။

ဒိဋ္ဌဓမ္မအဆိုမှာကား ထိုသို့မဟုတ်။ သေချာမှန်ကန်ရန်အတွက် သာဓကတစ်ခုနှင့်မပြီးဘဲ အကြိမ်များစွာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရန်လို၏။ ဗျိုင်းသည် ဖြူသည်ဆိုရာ၌ ဗျိုင်းဖြူကို တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးရုံနှင့်မပြီး။ အကြိမ်များစွာ မြင်ဖူးရန်လို၏။ ၎င်းပြင် ဒိဋ္ဌဓမ္မအဆိုသည် စိန္တာမယအဆိုကဲ့သို့ မုချဧကန်သဘောမရှိ။ ဗျိုင်း၏ အရောင်ဖြူခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့ဖြစ်၍ အခြားအရောင်ရှိသော ဗျိုင်းများကို စိတ်ကူးကြံစည်ပါက မဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုသက်သက်ဖြင့် ရရှိအပ်သောအသိသည် ဧကန်ထင်ရှားရှိ၏။ သတိပြုရန်မှာ စိန္တာမယအသိသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့် အကြောင်းပြ၍ မရအပ်သော်လည်း ရှေးဦးပထမ၌မူ အာရုံဖြင့်ထိတွေ့မှုရှိရန်

လို၏။ ကလေးသူငယ်သည် ၂ နှင့် ၃ ပေါင်းလျှင် ၅ ဖြစ်ကြောင်းသိရန် လက်ချောင်းများဖြင့်၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုများဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ရ၏။ တြိဂံ ပုံများကို ဆွဲပြီးမှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် တြိဂံများအကြောင်းကို သိရ၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် စိန္တာမယအသိသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မအသိနှင့် ကွဲပြားခြားနားစေ ကာမူ လက်ဦးပထမ၌ ဒိဋ္ဌဓမ္မအကူအညီကို ယူရ၏။ အခြားသတိပြုရန်အချက် မှာ စိန္တာမယအသိသည် လောက၌ ဧကန်ထင်ရှားရှိသော အကြောင်းအရာကို အတပ်ပြနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ A သည် B ဖြစ်၏။ B သည် C ဖြစ်၏ဟူသော အဆိုနှစ်ခုမှာ A သည် C ဖြစ်ကြောင်း စိန္တာမယဉာဏ်ဖြင့် ကောက်ချက်ချ နိုင်သော်လည်း ယင်းကောက်ချက် မှန်ကန်ကြောင်းကိုကား မျက်မြင်ဒိဋ္ဌဖြင့် သာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ စိန္တာမယဉာဏ်၏နယ်ပယ်သည် အပိုင်းအခြား အကန့် အသတ် ရှိ၏။ မြန်မာနိုင်ငံ ရာသီဥတုသည် ပူပြင်းစွတ်စိုသော ရာသီဥတုဖြစ် ကြောင်း၊ လသည် လူတို့ကမ္ဘာမှ မိုင်ပေါင်း ၂၃၇,၈၀၀ ကွာဝေးကြောင်း စသော အချက်များကို စိန္တာမယဉာဏ်ဖြင့် သိနိုင်သည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် သိပ္ပံပညာသည် စိန္တာမယနည်းကို လက်ကိုင်ပြုခဲ့သော ရှေးဂရိတို့လက်ထက်က တန့်ရပ်နေ၍ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်း (ဝါ) လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုကို ရှေ့တန်းတင်သော နောက်ကာလ ကျမှ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာခဲ့သည်။

စိန္တာမယဝါဒီ ဒဿနိကဆရာတို့ကမူ သိပ္ပံဆရာတို့ ဉာဏ်ကျက်စားရာ နယ်သည် သမ္မုတိသစ္စာနယ်ဖြစ်သည်။ သမ္မုတိသစ္စာနယ်ကိုလွန်၍ ပရမတ္ထ တရားကို စူးစမ်းရာ၌ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းသည် အရာမထင်၊ စိန္တာမယဉာဏ်ကိုသာ အားကိုးရမည်ဟု ဆိုကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ မျက်မြင်အားဖြင့်ကား စိန္တာမယ ဉာဏ်၏ စွမ်းဆောင်မှုသည် သင်္ချာပညာနယ်၌သာလျှင် ထင်ရှားပေရာ မျက်မြင်လောကသည် သဘာဝခြင်းရာလက္ခဏာအားဖြင့် သင်္ချာနယ်ပယ်နှင့် တခြားစီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုရပေမည်။

အချို့ဆရာတို့ကမူ စကြဝဠာကြီးသည် သင်္ချာလောကနှင့် အခြေခံအား ဖြင့် တူညီသည်ဆို၍ အမှန်တရားကို သင်္ချာနည်းကဲ့သို့ အကြောင်းအကျိုး

mgvooe.com

ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားအကြောင်း၊ ပရမတ္ထတရားအကြောင်း စသည်တို့ကို စိန္တာမယဉာဏ်ဖြင့် ကြံကြ၏။ နာမည်ကျော် ဒဿနိကဆရာတစ်ဦးကမူ လူ့စိတ် လူ့သဘာဝအကြောင်း မိမိ၏အတွေးအခေါ်များကို ဂျီဩမေတြီ၌လာသော စိန္တိတကထာပြပုံစံနည်းဟန်အတိုင်း မူလခံယူချက်၊ ကောက်ချက် စသည်တို့ဖြင့် ဂဗနဏပြထား၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ မူလခံယူချက်များသည် မုချမှန်ကန်သည်ဟု မဆိုသာချေ။ ထိုခံယူချက်များ၌ပင် သူ တင်ပြလိုသောအဆိုများ အကျုံးဝင်နေသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ခံယူချက်နှင့်အဆိုများ ရောထွေးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ စိန္တာမယဉာဏ်သည် ၎င်းတစ်ခုတည်းအနေဖြင့် သိပ္ပံပညာနယ်၌သာ အချည်းနှီးဖြစ်သည်မဟုတ်။ လူ့ဘဝ လူ့လောကအကြောင်း တွေးခေါ်ရာ၌လည်း အသုံးမဝင်ချေ။ ၎င်းကို လုံးဝမှီငြမ်းပြု၍ ရရှိအပ်သော အတွေးအခေါ်များသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မနှင့်ကင်း၍ လွဲချော်နေတတ်၏။ ပုံစံအားဖြင့် ရှေးဒဿနိကဆရာတို့သည် လူ၏ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးခေါ်၍ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရန်အတွက် အသိပညာသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ မျက်မြင်အားဖြင့်ကား လောက၌ အသိပညာရှိ၍ မိုက်မဲသောလူများရှိသကဲ့သို့ အသိပညာမဲ့ လူကောင်းများလည်း ရှိ၏။ စင်စစ်လူအပြုအမူများကို ဒိဋ္ဌဓမ္မ သိပ္ပံနည်းကျကျ လေ့လာသော စိတ်ပညာ၏ တွေ့ရှိချက်အရ ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် အသိပညာမှတစ်ပါး တခြားအရေးပါသော အကြောင်းအချက်များရှိခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရပေပြီ။

၅

ပြားစေ့သည် စက်ဝိုင်းပုံရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အမြင်အားဖြင့်ကား
 ၎င်းသည် စက်ဝိုင်းပုံမဟုတ်ဘဲ ဘဲဥပုံဖြစ်၏။ အပေါ်တည့်တည့်
 မှ ကြည့်ပါက စက်ဝိုင်းပုံ မြင်သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုရှု
 ထောင့်သည်သာလျှင် ပြားစေ့၏ ပုံသဏ္ဍာန်အစစ်အမှန်ကို မြင်
 ရသော ရှုထောင့်ဖြစ်သည်ဟု အဘယ်ကြောင့် မှတ်ယူရပါ
 သနည်း။

သိမှု၏သဘာဝ

ကျွန်ုပ်တို့ သိသော အရာများသည် ယေဘုယျအားဖြင့် စဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါများနှင့် ထိတွေ့၍ သိရသောအရာများဖြစ်၏။ ထိုသို့ သိခြင်းသည် စိတ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ အရာဝတ္ထုများ ဧကန်မုချရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နား၊ မျက်စိ စသော အာရုံခံအင်္ဂါများသည် စိတ်နှင့် ပြင်ပလောကကို ဆက်သွယ်ပေးသောအရာများဖြစ်၍ ပြင်ပလောကသည် ယင်းတို့ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ဧကန်စင်စစ်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ကြ၏။

သို့ရာတွင် အချို့သော ဒဿနိကဆရာတို့ကမူ ပြင်ပလောကသည် လူ့စိတ်နှင့်ကင်း၍ ဧကန်မုချရှိပါ၏လော။ ရှိသည်ဆိုစေ၊ ထိုလောကသည် လူတို့ ထိတွေ့သောအာရုံ (ဝါ) အရာဝတ္ထုများနှင့် ထပ်တူဖြစ်ပါ၏လောဟု သံသယရှိကြ၏။ ထိုဆရာတို့၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထိတွေ့၍ သိသည်ဆိုရာ၌ စင်စစ်အရောင်အဆင်း၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ အနံ့အသက်စသော ဂုဏ်အင်္ဂါလက္ခဏာများအားဖြင့် သိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဂုဏ်လက္ခဏာများကို သေချာစွာဆန်းစစ်ကြည့်ပါက အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ ဂုဏ်လက္ခဏာတစ်ခုသည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လိုက်၍သော်လည်းကောင်း ကွဲပြားခြားနားသည်

ကို တွေ့ရ၏။

ပုံစံအားဖြင့် ဖြူသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မျက်မှန်အပြာတပ်၍ ကြည့်သော် အပြာရောင်မြင်ရ၏။ မျက်မှန်အနီတပ်၍ကြည့်သော် အနီရောင် မြင်ရ၏။ အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် မွေးကတည်းက မျက်မှန်အနီ၊ သို့မဟုတ် အပြာတပ်ထားပါက သူ့အဖို့ အပြာအနီမှတစ်ပါး အခြားအရောင်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိသည် မိုက်ခရိုစကုပ်၊ သို့မဟုတ် တယ်လီစကုပ်၏ ဂုဏ်သတ္တိရှိသော မျက်စိဖြစ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့မြင်ရသော အရာဝတ္ထုများသည် အရွယ်အစား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေပေရာ၏။ အကြီး၊ အငယ်၊ အတို၊ အရှည် စသည်တို့သည် အရာဝတ္ထုများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နှိုင်းယှဉ်၍ ခေါ်ဝေါ်သော ပညတ်မျှသာဖြစ်၏။ ခွေးသည် ဆင်နှင့်နှိုင်းလျှင် ငယ်သောသတ္တဝါ၊ ကြွက်နှင့်နှိုင်းလျှင် ကြီးသောသတ္တဝါဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ခွေး၏အရွယ်ပမာဏ အစစ်အမှန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ သိရပါမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့လောကအစဉ်အလာ သိမှတ်ခံယူထားချက်ကိုပင် အစစ်အမှန်အနေဖြင့် ထင်မှားလေ့ရှိကြ၏။ ပြားစေ့သည် စက်ဝိုင်းပုံရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အမြင်အားဖြင့်ကား ၎င်းသည် စက်ဝိုင်းပုံမဟုတ်ဘဲ ဘဲဥပုံဖြစ်၏။ အပေါ်တည့်တည့်မှကြည့်ပါက စက်ဝိုင်းပုံမြင်ရသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုရှုထောင့်သည်သာလျှင် ပြားစေ့၏ ပုံသဏ္ဍာန်အစစ်အမှန်ကို မြင်ရသော ရှုထောင့်ဖြစ်သည်ဟု အဘယ့်ကြောင့် မှတ်ယူရပါသနည်း။ ပုံအစစ်အမှန်ကို သိရှိရန်အတွက် ရှုထောင့်မလို၊ ကွန်ပါတစ်စုံသာလိုသည်။ ကွန်ပါဖြင့် စမ်းသပ်တိုင်းတာကြည့်ပါက စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်ဟု တချို့က ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကွန်ပါသည် လူတို့တီထွင်ထားသောအရာဖြစ်၍ ကွန်ပါက ဖော်ပြသောအချက်သည် ပညတ်မျှသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။ ကွန်ပါဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍ သိရသောပုံသည် ပြားစေ့၏ပုံ အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုနိုင်ပါသနည်း။

အနံ့၊ အရသာ၊ အသံ စသော အာရုံများသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြင်ပလောကအစစ်အမှန်ကို ညွှန်ပြသောအရာများ မဟုတ်ချေ။ အစားအစာ

mg yoe . com

တစ်ခုကို စားသောက်၍ ခံစားရသောအရသာသည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအဖို့ မတူ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအဖို့ပင် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို လိုက်၍ တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် ကွဲပြားခြားနား၏ အနံ့သည်လည်း ထိုနည်း နှင်နှင်ဖြစ်၏။ မီးရထားဥသြသံသည် အဝေးမှ ကြားရသောအခါနှင့် အနီးမှ ကပ်၍ကြားရသောအခါ အသံတစ်မျိုးစီဖြစ်၏။ မီးရထားမောင်းသမားများအဖို့ မူ ဥသြသံသည် တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အပြေးပြိုင်ပွဲ၌ အပြေး သမားများသည် အချက်ပေးပုဂ္ဂိုလ်က သေနတ်ပစ်ဖောက်သောအခါမှစ၍ ပြေး ကြရ၏။ သို့ရာတွင် အဝေးမှနေ၍ကြည့်ပါက အပြေးသမားများ တာမှ ထွက် သည်ကိုမြင်ပြီးမှ သေနတ်ဖောက်သံကို ကြားရသည်ဖြစ်၏။ ဤသာဓကနှစ်ခု၌ မည်သည့်အသံကို အစစ်အမှန်ဟု ခံယူရမည်နည်း။

စားပွဲကို လက်ဖြင့်ဖိထားသောအခါ ထိတွေ့သောအရာမှာ စားပွဲဖြစ် သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် အမှန်စင်စစ် ထိတွေ့မှုမှာ လက်ဖြစ်ပေါ်လာ သောဝေဒနာမျှသာဖြစ်၏။ မီးပုံကြီးတစ်ခုအနီး၌ ရပ်နေလျှင် အပူငွေ့ကို ရပေ လိမ့်မည်။ အနီးသို့တိုးသွားသောအခါ အပူဓာတ်သည် ကြီးမား၍ နောက်ဆုံး၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းပြလာ၏။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်း (ဝါ) နာကျင်ခြင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ဖြစ်၍ မီး၏ ခံစားရချက်မဟုတ်။ ၎င်းသည် အပူဓာတ်ကြီးမားမှုကို ပြသောလက္ခဏာဖြစ်ရကား စင်စစ် အပူဓာတ်သည် မီး၏ ဂုဏ်သတ္တိမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဝေဒနာတရားဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ရှိသည်။ လူ့ခန္ဓာ၏ အပူချိန် ကို ဒီဂရီအနည်းငယ်မြင့်တင်လိုက်ပါက ပြင်ပလက္ခဏာနှင့် ထိတွေ့မှုသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားပေရာ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့သော အထိ အတွေ့ကို အစစ်အမှန်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ခံယူရပါမည်နည်း။ အပူချိန် ၉၈ ဒီဂရီ ၄ ဒီဂရီရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ထိတွေ့မှုသည်သာ စစ်မှန်သည်ဟု အဘယ် ကြောင့် ဆိုနိုင်ပါသနည်း။

ဤအချက်များကို အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပါက ပြင်ပလောက တို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ သိမှုသည် နဂိုရှိရင်းအတိုင်း ယထာဘူတကျကျ သိမှုမဟုတ်ဘဲ စိတ်၏ထင်ဟပ်ချက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ရှိ၏။ အသိတရားသည်

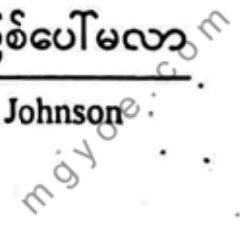
mgyoe.com

ပြုသူပုဂ္ဂိုလ်(ကတ္တား)၏ သညာကုဋ္ဌာကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်သည်ဆိုသော ဤအယူကို ကတ္တားဝါဒီဟု ခေါ်ဆိုရာ၏။ ကတ္တားဝါဒကို ရှေးဦးပထမ အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဆိုရေးသားခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒဿနိကပညာရှင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဗာကလေး၂ဖြစ်၏။ ဗာကလေးက ကျွန်ုပ်တို့၏ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်တောတောင်၊ လူနေအိမ် အစရှိသော အရာဝတ္ထုတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့မြင်သည့်အတိုင်း ရှိသည်မဟုတ်။ ယင်းတို့ရှိခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့မြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ စသော အခြားအာရုံများသည်လည်း ထိုနည်းအတူ မနောဝိညာဏ်ကို စွဲမှီ၍ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် အရာဝတ္ထုတစ်ခုရှိခြင်းသည် ၎င်းကို တွေ့ထိခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဗာကလေး၏အဆိုမှာ ရုတ်တရက်အမြင်အားဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိချေ။ ထိုအခါ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာဂျန်ဆင်သည် ဗာကလေး၏အယူဝါဒအကြောင်း ကြားသိရသောအခါ အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခြေထောက်နှင့် တအားကန်ပြီးလျှင် ဒီအယူကို ငါကဟောဒီလို ချေပသည်ဟု ဆို၏။ ဒေါက်တာဂျန်ဆင်၏ ချေပချက်မှာ ကတ္တားဝါဒီအဖို့ အရာရောက်မည်မဟုတ်ချေ။ ကျောက်တုံးရှိကြောင်း သိသည်ဆိုခြင်းမှာ စက္ခုအကြည်ဓာတ်၊ ကာယအကြည်ဓာတ်၌ ရိုက်ခတ်မှုကိုသိခြင်း၊ ခြေဖျား၌ နာကျင်မှု ခံစားရခြင်းမျှသာဖြစ်သည်ဟု ကတ္တားဝါဒီက ပြန်လည်စောဒနာပေရာ၏။

ကတ္တားဝါဒမှာ လူအများလက်ခံရန် ခဲယဉ်းစေကာမူ ချေပရန်လည်း ခဲယဉ်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့် လူသတ္တဝါမျှ မမြင်ဖူးသောအရာကို စိတ်ကူး၍မရအပ်။ စိတ်ကူး၍ရအပ်သော အရာဟူသမျှသည် ယုတ်စွအဆုံး စိတ်ကူးသောပုဂ္ဂိုလ် မြင်တွေ့ဖူးသောအရာ ဖြစ်ရပေမည်။ လူသတ္တဝါတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသောအရာကို စိတ်ကူး၍ ရသည်ဆိုစေ၊ ထိုအရာကို စိတ်ကူးရာ၌ ယင်း၌ အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံ စသော ဂုဏ်အင်္ဂါများ ဖြင့်သာ စိတ်ကူးရပေလိမ့်မည်။ ထိုဂုဏ်အင်္ဂါများသည် ထီးတည်းဖြစ်ပေါ်မလာ

၁။ Subjective idealism ၂။ Bishop Berkeley ၃။ Dr. Samuel Johnson

ဘဲ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း စသော ပဉ္စဒွါရကိုမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း ပြဆို ခဲ့ပေပြီ။

အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပုံစံအားဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြင်ခြင်းသည် လူတစ် ဦးတစ်ယောက်တည်းက မြင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူအများက မြင်ခြင်းဖြစ်သော ကြောင့် လူတစ်ဦး၏စိတ်၌ ထင်ဟပ်ချက်မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ဟူသောဝတ္ထု ဧကန် မုချရှိသည်ဟု ဆိုရမည် မဟုတ်ပါလောဟူငြားအံ့။ ဤသည်မှာ ကတ္တားဝါဒီတို့ အဖို့ ထိရောက်သော စောဒနာချက်မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ အလိုအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားလူများရှိကြောင်းကို စာအုပ်ရှိကြောင်း သိရသည်ထက် ပို၍အခိုင်အမာသိရသည်မဟုတ်။ အခြားလူများကိုလည်း စာအုပ်နည်းတူ နား၊ မျက်စိ စသည်တို့ဖြင့် ထိတွေ့မှုဖြင့်သာ သိရကြောင်း သတိပြုသင့်ပေ၏။

သို့ရာတွင် စင်စစ် သိပ္ပံပညာကို အားကိုး၍ ကတ္တားဝါဒကို ချေပရန် ခဲယဉ်း၏။ သိပ္ပံဆရာတို့ စူးစမ်းလေ့လာသော ပြင်ပလောကသည် မုချရှိသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် သိပ္ပံဆရာ၏ ထိုပြင်ပလောကသည် ကတ္တားဝါဒီတို့က ယထာဘူတကျကျ သိရှိရန် မဖြစ်နိုင်ဟုဆိုသော လောကမဟုတ်ဘဲ ထိုလောက ၏ အသွင်နိမိတ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်သော သင်္ခါရဓမ္မများသာဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာ သည် သင်္ခါရလောကကို လေ့လာ၍ ၎င်း၏နောက်ကွယ်ရှိ ပရမတ္ထတရားကို ကား မလေ့လာချေ။ သိပ္ပံနည်းဖြင့် လေ့လာ၍လည်း မရအပ်ကြောင်း သိပ္ပံ ဆရာတို့က ဝန်ခံထား၏။ တစ်နည်းဆိုသော် အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ အကြောင်း ခြင်းရာကို အာရုံခံအင်္ဂါများဖြင့် တွေ့ရသည့်အတိုင်း လေ့လာ၍ ၎င်း၏ ယထာ ဘူတ သဘာဝကိုမူ လေ့လာခြင်းမပြုချေ။

ကတ္တားဝါဒနှင့်ဆန့်ကျင်သော ဝါဒများကား ယထာဘူတဝါဒဖြစ်၏။ ယထာဘူတဝါဒသည် ပြင်ပလောကမှာ စိတ်သညာမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသော ဗာကလေး၏အယူကို လက်မခံချေ။ သူ၏အလိုအားဖြင့် စိတ်နှင့်မဆက်စပ်ဘဲ ထီးတည်းဖြစ်သော ပြင်ပလောကသည် မုချရှိ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် ယထာ

mgjoe.com

ဘူတဝါဒမှာ ရိုးရိုးလူတို့၏အမြင်နှင့် နီးစပ်၏။ ၁၈ ရာစုအတွင်းက ဥရောပ ဒဿနိကဆရာတို့သည် အင်္ဂလိပ်အတွေးအခေါ်ပညာရှင် ဂျွန်လော့၏အဆိုကို လက်ခံကြ၏။ ဂျွန်လော့၏အဆိုကား မဟာဘူတဓာတ်ကြီးလေးပါးသည် ပြင်ပလောက၌ရှိ၍ အဆင်း၊ အနံ့၊ ပုံသဏ္ဍာန် စသော ဂုဏ်အင်္ဂါများမှာမူ စိတ်ကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်လာကြ၏။ စိတ်သည် ပြင်ပရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ မိတ္တူကော်ပီကို ခံယူသည်ဆို၏။ ၂၀ ရာစုခေတ် ယထာဘူတဝါဒီတို့ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ထိတွေ့ သောအရာမှာ ပြင်ပရုပ်ဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ အာရုံများသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ကြ၏။

အာရုံများ၏ တည်ရာဌာနကို စဉ်းစားရန်ရှိ၏။ အချို့က ၎င်းတို့သည် စိတ်နှင့်ကင်း၍ ပြင်ပလောက၌ တသီးတခြား ရှိကြသည်ဆို၏။ ဤအဆိုမှာ အထက်က ကတ္တားဝါဒီတို့ ထောက်ပြသောအချက်များအရ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အချို့ ကမူ ၎င်းတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဦးနှောက်နှင့် နှာခံကြောအင်္ဂါစုအတွင်း လှုပ် ရှားမှုကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။ အချို့ကလည်း ၎င်းတို့မှာ စိတ်နှင့်ရုပ်၏ အချင်းချင်း အကျိုးပြုမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု အယူရှိ၏။

ပြင်ပလောကသည် စိတ်နှင့်ကင်း၍ ဧကန်မုချရှိသည်ဟု ခံယူထားသော ယထာဘူတဆရာတို့၏ အဆိုကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သိသမျှသည် မျက်စိ၊ နား စသည်တို့ဖြင့် ခံယူထားချက်များဖြစ်သည် မှန်၏။ သို့ဖြစ်သော် လည်း အာရုံခံအင်္ဂါများဖြင့် ထိတွေ့၍ မရအပ်သောအရာများကို ကျွန်ုပ်တို့ သိကျွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိဟု ယူဆရန်မဖြစ်ချေ။ ဒိဋ္ဌဓမ္မနည်းဖြင့်မဟုတ်ဘဲ စဉ်းစား ဉာဏ်သက်သက်ဖြင့် သိနိုင်သောအချက်များရှိကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစား ဉာဏ်ပင်မလိုဘဲ ဝိပဿနာဉာဏ် (ဝါ) ရုတ်ခြည်းဉာဏ်ဖြင့် ထိုးထွင်းသိမြင် နိုင်ကြောင်း ပြဆိုခဲ့ပေပြီ။

တွေ့ထိသောအရာကိုမှ သိရှိနိုင်သည်ဆိုသော အချက် မှန်သည်ထား ဘိဦး။ ထိုတွေ့ထိသောအရာသာလျှင် ရှိရမည်။ တွေ့ထိမှု (ဝါ) စိတ်နှင့်ကင်း သောအရာဟူသည် မရှိနိုင်ဟု ကောက်ချက်ချရန် မဖြစ်ချေ။ ရိုးရိုးလူတို့သည်

၁။ Sense data

လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံပညာသည်လည်းကောင်း ထိုယထာဘူတလောက ဧကန် ရှိသည်ဟု ခံယူထားကြ၏။ ဤခံယူချက်မှန်ကန်ကြောင်း ထိထိပိုင်ပိုင်ပြရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း လူတို့၏ ဘဝအသိအမြင်၊ ဓာဝအတွေ့အကြုံနှင့် ဘောင် ဝင်ခြင်းကိုကား ယုံမှားစရာ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အာရုံခံအင်္ဂါများဖြင့် စူးစမ်းလေ့လာ၍ တည်ဆောက်အပ် သော ပြင်ပလောကသည် ရှေ့နောက်ညီညွတ်၍ တပေါင်းတစည်း တစ်ခုတည်း ဖြစ်သော အသွင်လက္ခဏာကို ဆောင်၏။ ထိုလောကသည် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ကူး ကြံစည် အိပ်မက်မက်ခြင်းဖြင့် ရရှိအပ်သော လောကနှင့် သိသိသာသာ ခြားနား ၍ စင်စစ် ထိုလောက၏ ယထာဘူတသဘောကြောင့် ထိုသို့ခြားနားခြင်း ဖြစ် တန်ရာ၏။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်လောကသည် မတည်ငြိမ်၊ မပြတ်သား၊ ဝိုးတဝါးနှင့် ရှုပ်ထွေး၏။ ပြင်ပလောကသည် တည်ငြိမ်၊ ပြတ်သားထင်ရှား ၍ ရှင်းလင်း၏။ ၎င်းသည် အဟုတ်အမှန်လောက မဟုတ်ပါက အိပ်မက် လောကနှင့် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ခြားနားပါသနည်း။

ထို့အပြင် ပြင်ပလောကသည် ရှေ့နောက် အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ် မှုရှိ၏။ အခန်းထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုထွန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်သွား၏။ အတန်ကြာမှ ပြန်လာသောအခါ ဖယောင်းတိုင်မှာ ကုန်ခါနီးဖြစ်၍ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤကဲ့သို့သောဖြစ်ရပ်များကို ထောက် ချင့်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်နှင့်ကင်းသော အကြောင်းအကျိုးဖြစ်ပျက်မှုသည် မုချ ရှိကြောင်း ထင်ရှား၏။ စိတ်အစဉ်နှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မှုမရှိဘဲ အာရုံများ ဝင်ရောက်လာခြင်းသည် ကတ္တာဝါဒီတို့အဖို့ ဖြေရှင်းရန် မလွယ်ကူချေ။

ဗာကလေးက ထာဝရဘုရားကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သည်ဆို၍ ဂျာမန် ဒဿနိကဆရာတစ်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်တို့ မသိအပ်သော ယထာဘူတ တရားများ ကြောင့် ဖြစ်သည်ဆို၏။ ယထာဘူတအလိုအားဖြင့်မူ ပြင်ပလောကကို တွေ့ထိ သည့်အတိုင်း အစစ်အမှန်အနေဖြင့် ခံယူခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ စင်စစ် သိပ္ပံပညာသည် ဤခံယူချက်နှင့်အညီ ပြင်ပလောကကို စူးစမ်းလေ့လာ ၍ အံ့ဖွယ်လိလိ တိုးတက်နေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မြင်အထင်အရှားဖြစ်၏။

mgyc.com

စင်စစ်အားဖြင့်ကား ကတ္တားဝါဒနှင့် ယထာဘူတဝါဒနှစ်ခုစလုံးကို အကြွင်းမဲ့ပယ်၍ မရအပ်ချေ။ ဗာကလေး၏အဆိုမှာ ချေပရန် ခဲယဉ်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့သိသမျှသည် နား၊ မျက်စိ စသော အင်္ဂါရပ်များအပေါ်၌ တစ်စိတ် တစ်ဒေသတည်ကြောင်း ငြင်း၍မရအပ်ချေ။ သို့ရာတွင် ပြင်ပ၌ ယထာဘူတ လောကသည် ဧကန်ရှိ၏။ ထိုလောကရှိမှသာ သိပ္ပံပညာ၏ အောင်မြင်တိုး တက်မှုနှင့် လူတို့၏ နေ့စဉ်တွေ့ကြုံမှုသည် အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိပေလိမ့်မည်။ ပြင်ပလောကသည် ကျွန်ုပ်တို့သိသော လောကနှင့် တခြားစီဖြစ်သော် ဖြစ်ပေ ရာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသိတရားသည် အားလုံးလွဲမှားသည်။ သို့မဟုတ် လူတို့၏ အသိတရားမှတစ်ပါး အခြားဟုတ် မှန်သောလောကမရှိဟူ၍ကား အစွဲအမြဲယူဆရန်အကြောင်း မရှိချေ။

၆

လူတို့သည် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရှေးရှုချက်၊
 သို့မဟုတ် ဦးတည်ချက် တစ်စုံတစ်ခု ရှိစေခြင်းဖြစ်၏။ မိဘတို့သည်
 သားသမီးတို့အား ကြီးပွားချမ်းသာစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်
 ဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် စာမေးပွဲ
 အောင်ရန် ရှေးရှုလျက် စာကြိုးစားကြ၏။ လူငယ်လူရွယ်တို့သည်
 ဘဝရပ်တည်မှုနှင့် သားမယားလုပ်ကျွေးမှုအတွက် အလုပ် လုပ်
 ကိုင်ကြ၏။ လူတို့၏ အသုံးအဆောင်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အဖွဲ့
 အစည်း စသည်တို့သည်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော လုပ်ငန်းကိစ္စ
 ပြီးမြောက်မှုသို့ ဦးတည်ချက်ရှိ၏။

သတ္တလောကနှင့် ဦးတည်ချက်

လူတို့သည် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရှေးရှုချက်၊ သို့မဟုတ် ဦးတည်ချက် တစ်စုံတစ်ခု ရှိစမြဲဖြစ်၏။ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့အား ကြီးပွား ချမ်းသာ စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် စာမေးပွဲအောင်ရန်ရှေးရှုလျက် စာကြိုးစားကြ၏။ လူငယ်လူရွယ်တို့သည် ဘဝ ရပ်တည်မှုနှင့် သားမယားလုပ်ကျွေးမှုအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြ၏။ လူတို့ ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အဖွဲ့အစည်း စသည်တို့သည်လည်း တစ်စုံ တစ်ခုသော လုပ်ငန်းကိစ္စ ပြီးမြောက်မှုသို့ ဦးတည်ချက်ရှိ၏။ အိမ်သည် မှီတင်း နေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်၏။ မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ် စသည်တို့မှာ တစ် နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားလာရန်အတွက်ဖြစ်၏။ မြန်မာ့ လူမှုတော်လှန်ရေး ၏ ဦးတည်ချက်မှာ သာယာဝပြောသော လူ့ဘောင် တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ ဦးတည်ချက်မှာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ကာကွယ် ထိန်း သိမ်းရန်ဖြစ်၏။

ဤသို့ လူတို့၏အပြုအမူ၊ အသုံးအဆောင်၊ အဖွဲ့အစည်းဟူသမျှသည် ဦးတည်ချက်ရှိသည့်နည်းတူ စကြဝဠာကြီးသည် ဦးတည်ချက် ရှိပါသလော။ သဘာဝဓမ္မသည်သော်လည်းကောင်း၊ သတ္တလောကသတ္တဝါတို့၏ ဘဝသည် လည်းကောင်း ရှေးရှုရာပန်းတိုင် ရှိပါသလော။ ဩကာသလောက၏ ဖြစ်မှု၊

mgyoe.com

ပျက်မှု၊ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပဓာနစခန်းသို့ ရှေးရှုချက်ရှိပါသလော။

ဤသည်မှာ ဒဿနိကဗေဒပညာ၌ အတန်အရေးပါသော ပြဿနာဖြစ်၏။ များစွာသော ဒဿနိကအတွေးအခေါ်များသည် ဤပြဿနာအပေါ်၌ အမှီပြုလျက်ရှိ၏။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို အစိုးရသော အနန္တတန်ခိုးရှင် ရှိ မရှိ၊ လူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်အနှစ်သာရ ရှိ မရှိ။ ဤလူ့ဘုံသည် ဒုက္ခ ဟုတ် မဟုတ်။ လောက၌ လူတို့အပြုအမူ အလိုဆန္ဒများကို အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းသည် အချည်းအနှီး ဖြစ်၊ မဖြစ် စသော စဉ်းစားဖွယ်ရာများသည် စကြဝဠာ၌ ဦးတည်ချက်ရှိပါသလောဟူသော မေးခွန်းနှင့် ဆက်စပ်နှီးနွယ်နေသော အကြောင်းခြင်းရာများ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေးပဝေသဏီမှစ၍ ယနေ့အထိ ဒဿနိကဆရာတို့သည် ဤပြဿနာ၌ စိတ်ဝင်စား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခဲ့ကြ၏။ ဩကာသလောက၊ သတ္တလောကသည် ဦးတည်ချက်ရှိသည်ဟု အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ခံယူ၍ အချို့ကမူ ဝိဝါဒကွဲပြားကာ အငြင်းပွားခဲ့ကြ၏။

ရှေးအခါက စကြဝဠာလောကဓာတ်အကြောင်းကို တွေးခေါ်ခဲ့သော အချို့ဂရိပညာရှင်တို့သည် လောကကြီးမှာ အဏုမြူများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၍ အစီအစဉ်မရှိ၊ ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပျက်နေသည်ဟု ယူဆကြ၏။ နာမည်ကျော် ဒဿနိကပညာရှင်များဖြစ်ကြသော ဆော့ကရေးတီး၊ ပလေတိုနှင့် အရစ္စတိုတယ်တို့ကမူ စကြဝဠာကြီး ဖြစ်ပျက်နေပုံသည် အစီအစဉ်ရှိသည့် ဦးတည်ချက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ သို့ဖြင့် သဘာဝဓမ္မ၏ ဦးတည်ချက်ကို ယုံကြည်မှုသည် ဂရိဒဿနိကဆရာတို့ လက်ထက်မှစ၍ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့် ဥရောပတိုက်၌ ထွန်းကားခဲ့၏။ ထိုမှနောက် သိပ္ပံပညာပေါ်ထွန်းလာသောအခါ၌မူ ၎င်းအယူသည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာ၍ ယခုခေတ်တွင် ပညာရှင်အတော်များများက လက်မခံကြတော့ချေ။

သိပ္ပံပညာ၏ ခံယူချက်ကို မဖော်ပြမီ ဂရိဒဿနိကပညာရှင်တို့၏ ယုံကြည်ချက်ကို မကျဉ်းမကျယ် ရှင်းပြပါအံ့။

mgyoe.com

ဆော့ကရေးတီး၏အဆိုမှာ ရှေးခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ အဆိုနှင့် ဆင်ဆင်တူ၏။ လောကဓာတ်ကြီးကို စက်ယန္တရားအနေဖြင့်သုံးသပ်၍ စက်ယန္တရားကို တီထွင်ဖန်တီးသော ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ် ရှိသကဲ့သို့ လောကဓာတ်ကို တီထွင်ဖန်တီးသော ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်ရှိရမည်။ ထိုအရှင်သခင်သည် ထိုသို့ဖန်တီးရာ၌ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမည်။ သို့ဖြစ်၍ လောက၌ ရှိရှိသမျှ၊ ဖြစ်ပျက်သမျှသည် ထိုရည်ရွယ်ချက်နှင့်အညီ ရှိနေခြင်း၊ ဖြစ်ပျက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသည်။ ဆော့ကရေးတီးသည် သဘာဝဓမ္မမှာ အကောင်းဘက်သို့ ဦးတည်ချက်ရှိသည်၏ ဟု ယုံကြည်ရကား ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု ခံယူထားသော ပညာရှင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံအစိုးရက သူ့အား ဖမ်းဆီး၍ သေဒဏ်ပေးသော အခါ မိတ်ဆွေများ၏အကူအညီဖြင့် ထွက်ပြေးနိုင်သော်လည်း ထွက်မပြေးဘဲ ရဲဝံ့စွာ အသက်စွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ပလေတိုသည်ကား သဘာဝဓမ္မ၏ ဦးတည်ချက်ကို ယုံကြည်စေကာမူ မိမိ၏ယုံကြည်မှုအတွက် ဆော့ကရေးတီးကဲ့သို့ လောကဓာတ်၏ အစိုးရ အရှင်သခင်အကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ သဘာဝဓမ္မ၏ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှု၊ အဆင်ပြေ၍ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် အံ့ချီးဖွယ်ရာ လုပ်ဆောင်မှုများကို အလေးအနက်ထောက်ပြ၏။ ပလေတို၏အမြင်အားဖြင့် လောကဓာတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရသည့်အတိုင်းဖြစ်၍ အခြား တစ်မျိုးတစ်ဖုံမဖြစ်ခြင်းသည် ဦးတည်ချက်၊ စီမံလျာထားချက်၊ သို့မဟုတ် အစီအစဉ်တစ်ခုခု ရှိသောကြောင့်သာ လျှင် ဖြစ်ရပေမည်။

ပုံစံအားဖြင့် လူသတ္တဝါ၌ အဘယ်ကြောင့် ခြေနှစ်ချောင်း ရှိပါသနည်း။ ဂျီဩမေတြီသင်္ချာအရ ထောင့်များမှာ အဘယ်ကြောင့် ထောင့်ကျဉ်း၊ ထောင့်ကျယ်၊ ထောင့်မှန်ဟူ၍ ထောင့်သုံးမျိုးရှိပါသနည်း။ နေသည် အဘယ်ကြောင့် အရှေ့မှ ထွက်သနည်း။ တိုင်းတာရာ၌ အဘယ်ကြောင့် အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပါသနည်း။ ရေသည် အဘယ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အပူချိန်၌ ဆူပါသနည်း။ ဤသို့ရှိမှ၊ ဤသို့ဖြစ်မှ မှန်သည်ဟု ဖြေဆိုခြင်းဖြင့် ဤမေးခွန်းများ ပြေလည်မည်မဟုတ်ချေ။ အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်၊ အတိုင်းအတာ

သုံးမျိုးမျှသာ ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ ငါးမျိုးရှိကြောင်း အခိုင်အမာသိရသည် ဆိုငြားအံ့။ အဘယ်ကြောင့် ခုနစ်မျိုး၊ ဆယ်မျိုး စသည်မရှိဘဲ ငါးမျိုးရှိပါသနည်းဟု ပလေတိုက မေးပေလိမ့်မည်။ အချုပ်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရသမျှ (ဝါ) လောကဓာတ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်၍ ထိုသို့ မဖြစ်သနည်းဟု ပလေတိုက ကြံဆခြင်းဖြစ်၏။

ဤပြဿနာအတွက် အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ်၍ ရှင်းပြခြင်းကို ပလေတိုက လက်မခံချေ။ ထိုရှင်းပြမှုမျိုးသည် မှန်ကန်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့အသုံးဝင်မည်ဖြစ်သော်လည်း မည်သို့ဖြစ်သည်ကိုပြ၍ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သည်ကိုကား မပြချေ။ ရေသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အပူချိန်၌ ဆူခြင်းကို မော်လီကျူး၊ အဏုမြူ၊ အီလက်ထရွန် စသည်ဖြင့် ရှင်းပြနိုင်ပေရာ၏။ သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သိပ္ပံနည်းကျ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပျက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို လှစ်ပြခြင်းမဟုတ်ချေ။ စင်စစ် မော်လီကျူး၊ အီလက်ထရွန်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့မပြုမူဘဲ ဤသို့ ပြုမူကြပါသနည်းဟု ထပ်ဆင့်မေးပါက သိပ္ပံဆရာသည် ဖြေဆိုရန် အခက်ကြုံရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ပလေတို၏အလိုအားဖြင့် လောက၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မများကို အရင်းအမြစ်ကျကျ သိရှိနားလည်လိုပါက သိပ္ပံနည်းကျ ရှင်းပြပုံမျိုးဖြင့် မပြီးဘဲ သဘာဝဓမ္မ (ဝါ) စကြဝဠာ၌ ဦးတည်ချက်ရှိကြောင်း လက်ခံယုံကြည်ကြရမည်ဖြစ်၏။

လောကဓာတ်၏ ရှေးရှုရာပန်းတိုင်သည်ကား အဓိဓမ္မ (Universal) ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ပလေတိုဆိုလိုသော ဓမ္မဟူသည် အကျင့်သီလကိုသာလျှင် ဆိုလိုသည်မဟုတ်ဘဲ လောက၌ ရှိရှိသမျှအရာဝတ္ထုနှင့် တရားဓမ္မများ၏ အမာခံ အနှစ်သာရအသီးသီးကို ရည်ညွှန်း၏။ ယင်းတို့သည် နိစ္စရူပ ပရမတ္ထ တရားများဖြစ်၏။ ယင်းတို့နှင့် လူတို့ အာရုံငါးပါးဖြင့် သိရှိနားလည်သော ဒိဋ္ဌဓမ္မတို့သည် နီးစပ်သော်လည်း စင်စစ် တသီးတခြားစီဖြစ်၏။ ယင်းတို့သည် အကောင်းဆုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး၊ ပြီးပြည့်စုံဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယင်းတို့ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အထင်အရှားပြ၍ မရအပ်။ သို့ရာတွင် ထို

အဓိဓမ္မတို့ကိုပင် 'စ' ထား၍ မျက်မြင်လောကရှိ ဒိဋ္ဌဓမ္မတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိမြင် နားလည်အပ်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် ဒိဋ္ဌဓမ္မဟူသမျှသည် ဆိုင်ရာအဓိဓမ္မသို့ ဦးတည်ချက်ရှိ၏။

ဥဒါဟရဏ်ကား ဂျီဩမေတြီသင်္ချာ၌ မျဉ်းဖြောင့်ဟူသည် အလျားသာ လျှင်ရှိ၍ အနံမရှိသောမျဉ်း ဖြစ်သည်ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုထား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် တို့ဆွဲသော မျဉ်းဖြောင့်ဟူသမျှသည် (ယုတ်စွအဆုံး မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်လျှင် ထင်ရှားလာမည်ဖြစ်သော) အနံရှိမည်ဖြစ်ပေရာ မျဉ်းဖြောင့်အစစ်အမှန်ဖြစ် သည်ဟု မဆိုသာချေ။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ပါ ဝိဂြိုဟ်ပြုချက်နှင့်မညီသော (ဝါ) အစစ်အမှန်မဟုတ်သော မျဉ်းဖြောင့်များနှင့်ဆွဲသော တြိဂံများသည်လည်း တြိဂံ အစစ်မဟုတ်ဘဲ အတုများသာ ဖြစ်ပေရာ၏။ တြိဂံအကြောင်း ဂျီဩမေတြီ ဆရာတို့ တွေ့ရှိရချက်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မြင်တြိဂံများအတွက် အတိအကျမမှန်ကန်ဘဲ အဓိဓမ္မတြိဂံအဖို့သာလျှင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှန်ကန်ပေ လိမ့်မည်။

မျဉ်းဖြောင့်နှင့် တြိဂံကဲ့သို့ပင် အခြား ဒိဋ္ဌဓမ္မများသည်လည်း ဆိုင်ရာ အဓိဓမ္မများ ရှိစမြဲဖြစ်၏။ မည်မျှပူသောအရာပင်ဖြစ်စေ ၎င်းထက် ပို၍ပူသော အရာကို စိတ်ကူးကြည့်နိုင်၏။ တိုမှု၊ ရှည်မှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ ရုပ်ဆင်း လှပမှု၊ အရပ်ဆိုးမှု စသည်တို့သည်လည်း ထိုနည်းအတူဖြစ်၏။ မည်မျှ လှပ တင့်တယ်သော ရူပါရုံဖြစ်စေကာမူ လောက၌ အလှအပ အတင့်တယ်ဆုံးဖြစ် သည်ဟူကား ကျွန်ုပ်တို့ အသိအမှတ်မပြုလိုကြချေ။ စေ့ငုသေချာစွာ စိစစ် လေ့လာပါက အပြစ်အနာအဆာ တွေ့ရမည်သာဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အမြင်၌ အလှပဆုံးဖြစ်နေလျှင် ပိုမိုလှပသောအရာကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထောက်ပြနိုင်ပေရာ၏။ ကမ္ဘာလူသားအားလုံးက အလှပဆုံး သိမှတ်ထားသော အရာဖြစ်နေလျှင်လည်း ပိုမိုလှပသောအရာကို တွေးကြည့်နိုင်ပေရာ၏။

အကောင်အထည်နှင့် ထင်ရှားသော အရာဝတ္ထုဟူသမျှသည် ထိုနည်း နှင်နှင်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ 'ဘုရင်' အားလုံးသည်လည်း ပညတ်နယ်မှ ဘုရင် များဖြစ်၍ 'ဘုရင်' ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါအပြည့်စုံမှာကား ပလေတို၏ အဓိဓမ္မလောက

(၀၁) ပရမတ္ထနယ်၌သာလျှင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြင်ရသော သစ်ပင်ဟူသမျှသည် သမ္မုတိသစ္စာနယ်မှ သစ်ပင်များဖြစ်၍ သစ်ပင်၏ ပရမတ်အနှစ်သာရ (၀၁) လက္ခဏာအင်္ဂါ အပြည့်အစုံမှာကား အဓိဓမ္မနယ်၌သာ ရှိပေရာ၏။ အချို့တရားများသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မမရှိဘဲ အဓိဓမ္မနယ်၌သာလျှင် ရှာ၍ရအပ်သော တရားများဖြစ်၏။ ပုံစံကားလောက၌ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ကျန်းမာသောပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိ။ သို့ရာတွင် ယင်းဂုဏ်အရည်အချင်းသည် အဓိဓမ္မအနေဖြင့် ဧကန်ရှိသောကြောင့်သာလျှင် ယင်းချို့တဲ့မှုကို ကျွန်ုပ်တို့ သိမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်ခေတ်၌မှ တရားမျှတမှုမရှိဟု ဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုရန် တရားမျှတမှု အဓိဓမ္မသည် မုချရှိပေမည်။ စံခိုင်းရန် အဓိဓမ္မမရှိပါက တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့နေခြင်းကို အဘယ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သိမြင်ပါမည်နည်း။

၇

သန္ဓေသားသည် နို့စို့ကလေးအတွက် ဝိဖြစ်၍ နို့စို့ကလေး
သည် သန္ဓေသား၌ အခြေခံသော ကေန္တဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
နို့စို့ကလေးသည်ပင် ကျောင်းသားသူငယ်အတွက် ဝိဖြစ်၍
ကျောင်းသားသူငယ်သည် လူပျိုလူရွယ်အနေဖြင့် ကေန္တဖြစ်ပြီး
လျှင် လူပျိုလူရွယ်သည်ပင် လူကြီးအတွက် ဝိဖြစ်၏။

ဦးတည်ချက်နှင့် အကြောင်းခံ

ပလေတို၏အလိုအားဖြင့် အဓိဓမ္မ ပရမတ်တရားများကို စိန္တာမယဉာဏ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရ၍ သမ္မုတိသစ္စာနယ်၌ ရုပ်လုံးဖော်၍ မရအပ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရသော ဒိဋ္ဌဓမ္မတို့သည် ဆိုင်ရာပရမတ်နှင့် အနှစ်သာရများကို မငုံမိ သော်လည်း ယင်းတို့နှင့်နီးစပ်ရန် ရှေးရှုသောသဘောရှိ၏။ ဂျီသြမေတြီဆရာ တို့၏ မျဉ်းဖြောင့်နှင့် တြိဂံတို့သည် ယူကလစ်ဝိဂြိုဟ်ပြုသော အဓိဓမ္မများနှင့် ထပ်တူ မဖြစ်စေကာမူ ယင်းတို့နှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆွဲထားသောအရာများဖြစ်၏။ ယနေ့ ကမ္ဘာလူသားတို့ ရုပ်လုံးဖော်နေသော တရားမျှတမှုသည် အဓိဓမ္မတရား မျှတမှုအစစ်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုတရားမျှတမှု အစစ်အမှန်သည် လူတို့ ကြိုးပမ်းမှု၏ ဦးတည်ချက်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အဓိဓမ္မအသီးသီးသည် ဆိုင်ရာ ဒိဋ္ဌဓမ္မ၏ စံပြုရာ၊ ဦးတည် ရာ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဖြစ်၏။ ပလေတိုသည် ထိုအဓိဓမ္မတို့ကို အယုတ်အလတ် အမြတ် ခွဲခြားပြထား၏။ ယင်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး တရား သည် အချုပ်ပဓာနဖြစ်၍ ထိုအဓိပတိတရားသည် လောကနှင့် လောကရှိ ဒိဋ္ဌ ဓမ္မ၊ သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ ဦးတည်ချက်ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ ပလေတို၏ခံယူချက်ဖြစ်၏။ အရစ္စတိုတယ်ကမူ ပလေတို ၏ အဆိုအားလုံးကို မခံယူဘဲ သဘာဝဓမ္မသည် ဦးတည်ချက်ရှိကြောင်း တရား

နှစ်ပါးကို ကိုးကား၍ တင်ပြ၏။ အရစ္စတိုတယ်ထောက်ပြသော တရားနှစ်ပါး ကား လောက၌ ထင်ရှားသော ဗီဇတရားနှင့် ဧကန်တရားဖြစ်၏။ ဗီဇတရားဟူ သည် တစ်စုံတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် သတ္တဝါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် အလားအလာရှိသော မျိုးစေ့သတ္တိဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်များ အလိုအားဖြင့် ပါရမီ၊ သို့မဟုတ် အနုသယဓာတ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရာ၏။ ဧကန်တရားမှာကား မျိုးစေ့သတ္တိကြောင့် အကောင်အထည်ပေါ်လာသော သက်ရှိသက်မဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ဖြစ်ပေရာ တစ်နည်းဆိုသော် ဗီဇဓာတ်ဖူးပွင့်မှု (ဝါ) အကျိုးပေးမှုလက္ခဏာကို ဆောင်သော ဒိဋ္ဌဓမ္မဖြစ်လေသည်။

ပုံစံကား ဝါးသည် ဗီဇရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်၍ ဖျာ၊ ခြင်းတောင်း၊ ကြိမ်လုံး စသည်တို့မှာ ဝါးအဖြစ်မှ အသွင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလာသော ဧကန္တ ရုပ်ဝတ္ထု များဖြစ်၏။ ကလေးသူငယ်သည် လူကြီးဖြစ်ရန် အလားအလာရှိသော ဗီဇရုပ် ဝတ္ထုဖြစ်၍ လူကြီးသည် ကလေးသူငယ် ဗီဇ၌အခြေခံသော ဧကန္တ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ဗီဇတစ်ခုအတွက် ဧကန္တအမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်၏။ ဝါးတည်းဟူသော ဗီဇမှ ဝတ္ထုပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာပေရာ၏။ ကလေးသူငယ်သည် ပညာ ရှိ သူတော်ကောင်းဖြစ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ လူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်ရန်သော်လည်း ကောင်း အလားအလာရှိ၏။ ဗီဇနှင့်ဧကန္တသည် တရားသေမဟုတ်ဘဲ နေရာ ဌာနကိုလိုက်၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရသော စကားများဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သတိပြုရာ ၏။ သန္ဓေသားသည် နို့စို့ကလေးအတွက် ဗီဇဖြစ်၍ နို့စို့ကလေးသည် သန္ဓေ သား၌အခြေခံသော ဧကန္တဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နို့စို့ကလေးသည်ပင် ကျောင်း သားလူငယ်အတွက် ဗီဇဖြစ်၍ ကျောင်းသားသူငယ်သည် လူပျိုလူရွယ်အနေ ဖြင့် ဧကန္တဖြစ်ပြီးလျှင် လူပျိုလူရွယ်သည်ပင် လူကြီးအတွက် ဗီဇဖြစ်၏။

အရစ္စတိုတယ်သည် သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုကိုရှင်းပြရန် အိမ် ဆောက်လုပ်ခြင်းဥပမာဖြင့် အကြောင်းတရားများကို ခွဲခြားပြ၏။ အိမ်ဆောက် ရာ၌ လိုအပ်သော အုတ်၊ သဲ၊ သွပ်၊ ဘိလပ်မြေ စသည်တို့သည် ရုပ်ဝတ္ထု အကြောင်းတရားဖြစ်၏။ အိမ်ပုံစံသည် ဒုတိယအကြောင်းတရားဖြစ်၏။ ကန်ထရိုက်တာနှင့် လက်သမားတည်းဟူသော အကြောင်းတရားနှင့်ကင်း၍

mg.yoe.com